

Rojava mevzisini savunalım!

sayfa 6-7

Gerçek

Kasım 2014 / Sayı: 61

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Öksüzler ve yetimler diyarı olmayalım!

Karaman Ermenek'te madeni su bastı, 18 işçi öldü, 16'sının çocuğu vardı, o çocuklar yetim kaldı. Isparta Yalvaç'ta minibüsün freni patladı, 18 işçi öldü, 16'sı kadındı, o kadınların çocukları öksüz kaldı. Ondan önce Soma'da ve Torunlar inşaatında ne çok çocuk yetim kalmıştı. İnşaatlarda, tersanelerde, madenlerde erkek işçiler ölüyor. Tekstilde, mevsimlik işte, hizmetçilikte kadın işçiler. Türkiye işçi sınıfının, bizim sınıfımızın yeni kuşakları öksüz ve yetim yetiyor!

Patronlar gözü aç biçimde kâr peşinde koştuğu için işçileri ölümüne çalıştırıyorlar. İş kazaları diye anılan cinayetlerin, kitlesel katliamların nedeni bu. Devlet ise iş cinayeti olana kadar kollarını kavuşturuyor ve bakıyor. Cinayet işlendikten sonra kalkıyor gidiyor, bozuk suratlarla halkın karşısına çıkıyor, timsah gözyaşları döküyor, tabutları hazırlıyor, işçileri gömüyor, dönüyor. Devlet cenaze levazimatçısı mıdır?

Demek ki, biz işçilerin kurtuluşu için kendi mücadelemizden başka hiçbir çare yok. Sendikalaşacağız, taşeronlaşmayı engelleyeceğiz, işyerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği uygulamaları konusunda gözümüz açık olacak, adım adım işyerinde işçi denetimi kurmaya yöneleceğiz. Sonra işkolunda, havzada, bölgede, ülkede birleşeceğiz. Yasaları değiştirmek için mücadele edeceğiz. Suçluların cezalandırılması için mücadele edeceğiz. Özel sektörün kâr hırsından korunmak için kamulaştırma talep edeceğiz. Bütün bunlar için siyasi iktidarı ele geçirmek gerekir. Demek ki, siyaset masasına yumruğumuzu vuracağız, patron partilerinin karşısına dikileceğiz, kendi partimizde örgütleneceğiz.

Bazı işçi kardeşlerimiz, "ama işimizi kaybederiz" diye tereddüt ediyor. Ama bakın, mücadele etmeyince hayatımızı kaybediyoruz! Bazı işçi kardeşlerimiz "benim çoluğum çocuğum var, başımı belaya sokamam" diyor. Ama bakın, başımız ağrımasın derken çocuğumuz öksüz ve yetim kalıyor!

İşçiler, şunu iyi bellemeliyiz: İşçilerin kurtuluşu yalnızca kendi eserleri olabilir. İşçiye "ayak takımı" diyenleri, sömürülmeleri derinleşsin diye hükümet edenleri, seri katil gibi çalışıp işçiyi öldürenleri başımızdan def etmeden, bugün zenginler, beyler, patronlar takımının elinde olan siyasi iktidarı sınıf olarak kazanmadan kurtuluşumuzu sağlayamayız. Öyleyse, iş arkadaşımıza dönelim ve yüksek sesle haykıralım: Susma, sustukça sıra sana gelecek!

Gerçek

Soma, Şırnak, Torunlar, Isparta, Ermenek Susma, sustukça sıra sana gelecek!

Fabrikalardan haberler, işçi sınıfı mücadeleleri

2-3

Maden işçilerinin mücadelesinde son durum

4-5

Gençlik ve kadın mücadeleleri

10-11

Fabrikalardan haberler

İş cinayetlerinin çözümünü en iyi işçiler biliyor

Beş senedir bir alüminyum fabrikasında çalışıyorum. Maaşları zamanında ödeyen bir fabrika burası. Bu yüzden de katlanıyorum. Birçok arkadaştan duyuyoruz, maaşları zamanında yatmadığından hep bankalara faiz ödüyorlar.

Geçen gün yaşadığım bir olayı size yazmak istedim. Bizim fabrika zamanla büyümüş ama üretim tesisi hep aynı kalmış. Bu yüzden fabrikada yangın çıkarsa kaçacak yer yok. Zaten yangın sistemi de yok. Gelen hammaddeler yürüme yolları üzerinde. Forkliftler bu alanlarda preslere hammadde taşımaya çalışıyor. Manevra yapacak yeri olmadığı için zorlanıyor.

Bizim hammaddelere billet diyoruz. Alüminyumdan, en küçüğü 120mm çapında ve 5-6 metre uzunluğunda dolu silindirler düşünün. Bunun bir tanesi 402 kilo olan ve bunlardan forkliftin üzerinde en az 5 tane olan yük, vincin çelik halatına takılarak devrildi. Dönerken manevra yapamadığı için forklift onu 3 metre

kadar da kaldırıyor. 2 ton dolu alüminyumun üzerinize yıkıldığını düşünün. O anda orda kimse yoktu. Olsaydı muhtemelen fabrikanın adıyla beraber haberlerde "feci iş kazası" diyeceklerdi. Şu kadar çocuğu vardı, belki bu kadar gençti diyecekler fakat bunun sorumlularını kimse sorgulamayacak, mahkeme sonucuna kimse bakmayacak ve unutulup gidecekti.

Bize gelen iş güvenlikçilere söylüyoruz kaç senedir değişen hiç bir şey olmadı. Biz kendimiz bölümde olsun fabrikada olsun kazaya sebep verecek her şeyi biliyoruz. Biz çalışıyoruz burada ama kimse bizim söylediklerimizi dikkate almıyor. Daha çok ve hızlı hızlı çalış dur. Bütün işler acil, bütün işler kısa zamanda yetişmek zorunda.

Bugün yarın duyarız gene birimiz ölürgider, birileri anar, televizyonların ana haberlerinde belki yeri bile olmaz ölenin.

Çorlu'dan bir alüminyum işçisi

**İŞ
CİNAYETLERİNİ
UNUTMA!**

Gebze M&T Reklam işçileriyle röportaj

Direnişleri altı aydır devam eden M&T Reklam işçilerini direniş çadırlarında ziyaret ettik. Çadıra gittiğimizde yalnızca dört işçi vardı diğer işçiler işe iade davası için mahkemeye gitmişlerdi. Biz de ilk günden beri çadırdan hiç ayrılmayan işçilerle yaşadıkları sürece dair bilgi almak için bir röportaj gerçekleştirdik.

Gerçek: Bize biraz çalışma şartlarınızdan bahsedebilir misiniz?

Sevim Gür: 8 yıldır M&T Reklam'da gündüz vardiyasında çalışıyorum. Gündüz vardiyası diyorsam öyle sekiz saat değil 10 saatlik bir vardiya bizimkisi. Yalnızca bununla sınırlı değil çoğu zaman 36 saat kesintisiz mesaiye kaldık. Asgari ücret alıyorum fakat yaptığım fazla mesai hiç bir işime yaramıyor çünkü 36 saate karşılık sadece 30 ya da 40 TL ücret ödüyorlar. Tuvalette geçirdiğimiz zaman bile hesaplanıp maaş kesintimize eklenirdi. Mobbing çok fazla kullanılan bir yöntemdi işten atmak için. Örneğin bir kadın işçiyi kendi isteğiyle işten ayrılmasını diye ve tazminat ödememek için erkeklerin çalıştığı birime verdiler.

Gerçek: Peki sendikalı olmaya nasıl karar verdiniz?

Sevim Gür: Çalışma şartlarının ağırlığını daha fazla kaldıramadık. Başka çıkar yol göremedik ve sendikalaşmaya karar verdik. Daha önce 2006'da Türk Metal'e üye olmuştuk fakat Türk Metal bizi sattı. Taleplerimizi

hiç önemsemiyordu. Biz de Birleşik Metal-İş'e üye olduk. Teker teker sendikalaştık ve bu süreç 1 yıl sürdü.

Gerçek: Sendikalaşma sürecini nasıl ilerlettiniz?

Çetin Bahadır: Üç yıldır bu işyerinde çalışıyorum. Çalışma şartlarımız o kadar kötüydü ki sendikaya üye olmaktan başka seçeneğimiz kalmadı. Tamamen gizlice yürüttük bu süreci. İnsanlara güven vermiştik yeni başlayanlar bile üye oluyordu. Patron sendika girmesin diye işçileri başka başka iş kollarında çalıştırmış gibi gösterdi. Ama gene de sendikalaşmanın önüne geçemedi. Çoğunluğa ulaştığımız zaman da küçülmeye gittiği gerekçesiyle bizi işten çıkardı. Biz öncül işçiler olduğumuz için de ilk önce bizi işten çıkardı. 120 işçiyi işten çıkardı toplamda.

Gerçek: İşten atıldıktan sonra Birleşik Metal-İş ile mi aldınız çadır kurma kararını, bu süreç nasıl gelişti sendika nasıl adımlar attı anlatır mısınız?

Bahar Gök: Öncelikle işten atıldığımızın ertesi günü fabrika önünde çadır kurma kararı aldık. Sendikaya da bu durumu bildirdik. Çadırı kurarken her hangi bir direniş yaşamadık sendika tarafından fakat bizim çadırımızı ziyaret etmek dışında çok da bir şey yapmadı açıkçası. Bir de işe iade davamızı yürütüyorduk. İçeride örgütlülüğü yürütecek kimse kalmamıştı. Sendikalılar vardı ama onlar da süreci ilerletecek durumda değildi. Patronun ağır baskısı altındaydı ve tehdit alıyorlardı sürekli. Biz de direnişimiz kırılmasın diye sendika ile koordineli bir şekilde eylem yürü-

Kölelik şartlarında çalıştırılıyorlar!

Ankara'da bir enerji firmasında 3 yıldır mutfak ve temizlik personeli olarak çalışıyorum. 8 saat olması gereken mesaimiz 10 saat, bazen daha da fazla olabiliyor. Diğer kadro gelmeden çayı hazırlayıp sabah temizliğini bitirmemiz gerektiği için sabah 07.30 da işbaşı yapıp akşam 18.30 a kadar çoğunlukla öğle yemeği saatlerimizde de mesaiye aralıksız devam ediyoruz. Tabi bu 10 saat çalışmamızın fazla mesai ücreti almak gibi bir karşılığı da yok. Buna bir de yolda geçen 4 saati eklersek eve ayrıracak hiç zamanım kalmıyor. Aldığımız ücret piyasa şartlarının biraz üzerinde gibi görünüyor. Ama (Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin anlaşılması mümkün olmayan ulaşım planına göre) 4 araç değiştirerek işe gidiyor

olmam, 75 dakikalık indirimli ikinci binışin yol uzak olduğu için üçüncü binışe yetişememesi ve son araca bindiğimde artı 2 lira daha ödüyor olmam, piyasa üzerinde gibi görünen maaşımdan o fazlalığın görünmeden elimden alınması demek oluyor.

Bunların dışında yetersiz personel çalıştırıldığı için (40 kişiye 1 temizlik 1 de mutfak elemanı) acil durumlarda mazeret izni kullanmam imkânsızlaşıyor. Herhangi bir hastalık veya çocuğun okuluyla ilgili bir sorun olduğunda bu izin mazeret izni olarak değil yıllık iznimden kesiliyor. Ayrıca üç yıldır çalıştığım halde sadece bir defa maaşıma zam yapıldığı gibi sözleşmede olmamasına rağmen asgari geçim indirim ücretini de keyfi olarak vermemektedirler. Ulaşımaya gelen zam, her şeyin pahalı olması, günde 14 saat evde olmamak, çocuklarıma yeterince zaman ayıramamak, bir işçinin insan gibi değil de kölelik şartlarında yaşıyor olması insanın yaşama olan bağına da koparıp umutsuzlaşmasına yol açıyor. Tüm bunlara bir de patronun kaprislerini çekmemizi eklersek bir ofis hizmetlisi olarak şartlarımızın zorluğu insan bünyesini zorlayan bir durumdadır.

Ankara'dan bir temizlik işçisi

Asgari ücret geçim ücreti değilmiş

tartışma imkanı yakaladık. Bakan Çelik, asgari ücretin bir geçim ücreti olmadığını, bir kişinin sadece asgari ücretle geçinemeyeceğini söyledi. Bu bir nevi itiraf niteliği taşıyordu. Yaptığımız sohbetlerde tüm işçi arkadaşlar bu konuda hem fikirdi. Yine bütün işçi arkadaşlarımızın kafasında şu soru vardı: madem asgari ücret geçim ücreti değil,

sen niye o koltukta oturuyorsun? Asgari ücretle geçinilemeyeceğini yeni mi öğrendiniz?

Aynı bakan daha önce asgari ücretle geçinilir demişti. Yani bakan kendisi ile çelişiyor. Bu çelişkisinden de utanmıyor. Bizler haklarımız için birlik olmadıkça da bu değişmeyecek gibi görünüyor.

Manisa Organize Sanayi Bölgesinden bir metal işçisi

rütmek ve başka adımlar atmak gerektiğini sendikaya ilettik fakat sendikadan olumlu yanıtlar alamadık bir türlü.

Gerçek: Yani sendika direnişinize destek vermedi mi?

Bahar Gök: Zaten bu aşamadan sonra sendika bize daha mesafeli durmaya başladı. Yani biz adım atmaya yönelik talebimizi ne zaman yükseltsek sendika geri durmaya başlıyordu. Halbuki biz Türk Metal-İş'ten bize sahip çıkmadığı için ayrılmıştık ama Birleşik Metal-İş de farklı davranmadı bize. Bu noktadan sonra yeni bir yol ayırmasına girmiştik aslında. Sendikaya ne desek "olmaz" diye yanıt alıyorduk. Sendika çadırı kaldırmak ve direnişimizi bitirmek için bin bir bahane bulup bizim de motivasyonumuzu yok ediyor. "Bu eylemi yapmanıza izin vermiyorum" deyip bizi azarladıkları çok oldu.

Gerçek: Peki sonraki adımınız ne ola-

cak?

Bahar Gök: Aslında biz tüm iradeyi sendikaya bıraktık. İçerdeki işçilerle yeni eylemler yaparak avantajlı olabildik ama inisiyatifini tamamen sendikaya bıraktık onlar da çadıra ziyaretçi gibi gidip geldiler. Şimdi son iki haftadır da artık çadırı kaldıracaklarını söylüyorlar. Sendika bize rağmen bu adımı atmakta ısrarlı. Ama biz kendi kararımızı vereceğiz. Çünkü bir karar alınacaksa bu hepimizin kararı olmalıdır. Biz çadırımızı kaldırmayacağımız sendikaya rağmen burada tüm haklarımızı alıncaya kadar inatla kalmaya devam edeceğiz.

Gerçek: Biz de Gerçek gazetesi olarak sizin yanınızda olduğumuzu belirtiyoruz ve sizi sonuna kadar destekleyip yanınızda olmayı borç biliyoruz. Röportaj için hepimize ayrı ayrı teşekkür ediyoruz.

Ülker'de sendika seçme özgürlüğü yok

İstanbul Topkapı'da bulunan Ülker fabrikasında çalışan 8 işçi, fabrikada yetkili Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş'ten DİSK'e bağlı Gıda-İş'e geçtiler. Buna karşılık Ülker'in insan kaynakları, sendikal mücadelede meşhur bir iş yasası maddesi olan 25/2. maddede yer alan "ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller" bahanesiyle işçileri işten çıkardı. En azı 5 yıldır aynı fabrikada çalışmakta olan işçiler, daha yakın zamanda çalışkanlıklarından ötürü fabrikadan takdir belgesi almışken bir anda bu gerekçenin ileri sürülmesi, ahlak ve iyi niyet kurallarına asıl uymayanın Ülker patronu olduğunu ortaya koyuyor. İşten çıkarılan işçiler, insan kaynaklarının vermiş olduğu hiçbir evrakı imzalamayıp 28 Ekim'de fabrika önünde direnişe geçtiler.

Görüştüğümüz işçiler, normalde 8 saat olarak çalışmaları gerekirken 12 saat çalışmak zorunda bırakıldıklarını, bunun da Ül-

ker tarafından cezalandırma yöntemi olarak açıklandığını, bel ve boyun fitiği olmayan işçinin bulunmadığını, asgari ücret ile yaşamlarını idame ettiremedikleri için sürekli mesaiye kalmak zorunda kaldıklarını, raporlu olmalarının bile tepki gördüğünü ifade ediyorlar. Yorgunluktan bir işçi yere düşse kimse umursamazken, bir çokokrem düşse azar işittiklerini, yani fabrikada işçilerin çokokrem kadar bile değer görmediklerini söylüyorlar. İşte Ülker işçisi tüm bunlara dur demek için sendikayı değiştirmiş ve bu durum patronun işine gelmediği için de 8 işçi işten çıkarılmış durumda.

"Sendika seçme özgürlüğümüzü kullandığımız için işten atıldık!" pankartı ile 28 Ekim'de yaptıkları basın açıklaması ile direnişe geçen Ülker işçileri, çıkarılan işçiler geri alınana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

29 Ekim

Dora Otel işçileriyle dayanışma büyüyor!

İstanbul Dolapdere'de bulunan Dora Otel'de işten atılmaya sürerken, sol partiler ve işçi örgütleri de dayanışmayı büyütüyorlar. İzinliken işten atılan Zafer Cengiz'le birlikte işten atılan işçi sayısı 14'e ulaştı. Cengiz'in işten atılma sebeplerinin arasında, "güleryüzlü olmamak" gibi sudan sebepler mevcut. İşten atılmaları sendikal örgütlenmeyi kıracağı zanneden patrona karşı işçi sınıfından yana olan güçler, Dora işçilerinin mücadelesine destek olmak için bir platform kurdular.

Tüm Emek Sen'in çağrısıyla bir araya gelen DİP, DAF, EHP, TKP1920, MB, Söz ve Eylem ve Nakliyat-İş gibi kurum ve sendikaların oluşturduğu "Dora İşçileriyle Dayanışma Platformu", eylem ve etkinliklerle Dora patronuna geri adım attırmayı, turizm sektöründe kitlesel bir sınıf mücadelesinin önünü açmayı hedefliyor. Platform, şu zamana kadar iki tane eylem gerçekleştirdi ve eylemlerin sıklaştırılmasını, çeşitlendirilmesini hedefliyor.

Dora Otel'de patronun avukatlığını ya-

Düzce Anadolu Rulman işçilerinin direnişi devam ediyor

Düzce'nin Cumayeri ilçesinde kurulu olan Kombassan Holding'e bağlı Anadolu Rulman fabrikası işçileri, toplu sözleşme haklarını kullanabilmek için Temmuz ayında başlattıkları direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar.

Düzce PTT'de çalışan Nakliyat İş sendikasında örgütlü taşeron işçiler, sınıf dayanışmasını yükseltmek amacıyla 24 Ekim'de Anadolu Rulman işçilerini ziyaret ettiler. Ziyaret esnasında direniş süreci hakkında bilgi alan Nakliyat İş üyesi işçiler, kendi mücadele deneyimlerini de çadırda bekleyen işçilere aktardılar. Direnişçi işçiler, yaptıkları eylemin başarıyla ve kararlılıkla devam ettiğini belirterek süreç hakkında bilgi verdiler.

İşçiler, Türk Metal Sendikası'nın üç ay kadar önce 75 işçinin çalıştığı Anadolu Rulman fabrikasında yetkiyi aldığını ve patronla toplu sözleşme masasına oturduğunu; ancak toplu sözleşme masasında patronla anlaşmaya varılamayınca sendikanın öncülüğünde grev kararı alındığını

ve fabrika önüne grev çadırı kurulduğunu söylediler. 98. gününü dolduran direniş süresince iki sendikalı işçi arkadaşlarının patron tarafından işten atıldığını söyleyen direnişçi işçiler, bu arkadaşları için işe iade davası açıldığını ve açılan davanın işçilerin lehine sonuçlandığını söylediler.

Yine işçilerin belirttiğine göre fabrika içinde üst kademedeki 20 üst düzey görevli dışında tüm işçiler sendikaya üye. Şu an fabrikada üretim yapılmıyor. İçeride sadece dört sendika üyesi işçi çalışıyor. Bu işçiler de makinelerin bakımdan sorumlu işçiler. Üretim durmasına rağmen stokta çok mal olduğu için şimdiki kadar patronun geri adım atmadığını belirten işçiler, stoklardaki mallar eridiği için kısa süre içerisinde patronun tekrar anlaşma masasına oturacağına inanıyorlar. Fabrika önündeki çadırda 24 saat nöbet tuttıklarını belirten işçiler, başta Düzce kamuoyu olmak üzere tüm ülkenin seslerini duymasını istiyorlar.

24 Ekim

Nestle işçileri işe iadelerini istiyor

Bursa Karacabey'de bulunan Nestle fabrikasında Öz-Gıda İş sendikasına üye olan 28 işçi, 25 Haziran günü işten çıkarılmıştı. 22 Ekim günü İstanbul'da Tek Gıda-İş sendikası öncülüğünde İsviçre Konsolosluluğu önünde eylem yapan işçiler, işe iadeleri gerçekleşene kadar direnişe devam edeceklerini açıkladılar.

Öz Gıda-İş ile işveren arasında işçilerden habersiz imzalanan sözleşmeye itiraz eden Nestle işçileri sendika ve patron işbirliği ile 25/2. madde (Ahlak ve iyi niyet

kurallarına uymayan haller ve benzerleri) gerekçe gösterilerek işten atıldılar. İşine son verilmesi istenen işçilerin yazılı olduğu belgede 87 işçi ismi olmasına rağmen aynı anda 30 işçi çıkarılması yasak olduğundan şimdilik 28 işçinin işine son verildi. Bunun üzerine Tek-Gıda İş sendikasında örgütlenen işçiler, işe geri alınana kadar fabrika önündeki direnişlerine devam etmekte kararlılar.

24 Ekim

pan ve işçilerin evlerine işten atılma tebliğatlarını yollayan ise tanıdık bir isim: Muharrem Özyay. Özyay, aynı zamanda Çağdaş Avukatlar Grubu'nun da bir üyesi. Çağdaş Avukatlar Grubu, son İstanbul Barosu seçimlerine "Sokağı savunmak, hayatı savunmaktır" sloganıyla girmiş ve emekten, işçilerden, mücadeleden yana olduğunu

belirtmişti. Fakat Çağdaş Avukatlar Grubu üyesi Av. Muharrem Özyay, işçilerin evlerine yolladığı işten çıkarma tebliğatlarıyla işçileri işsizliğe ve sokağa mahkum ediyor! Patronların yanında saf tutuyor! Soruyoruz: Sokak ve hayat böyle mi savunulur? Çağdaş Avukatlar Grubu'nun ise bu konuda ne yapacağı merak ediliyor.

Yılmaz Tan

Avrupa'da altı yılda üçüncü daralma Türkiye'yi tehdit ediyor

Dünya finans piyasalarında çalkantılar geçtiğimiz günlerde yeniden şiddetlenmeye başladı. İleri kapitalist ülkelerin merkez bankalarının 2008 yılından bu yana ekonomiyi canlandırmak üzere piyasalara bol para akıtması da finans piyasalarındaki çöküş endişesini giderebilmiş değil. Özellikle Avrupa bölgesi ekonomilerinin 2008 krizinden bu yana üçüncü kez daralma (resesyon) olasılığının artmasıyla birlikte dünya ekonomisinin de yeniden ciddi yavaşlama yaşayacağı ve durgunluğun daha şiddetli olarak geri geleceği yönündeki beklentiler artmış durumda. Kapitalist sistemi nerdeyse çöküşün eşğine getirmiş olan küresel krizin üzerinden altı sene geçmiş, birçok gelişkin kapitalist devlet iflasın eşğine gelmiş durumda ve ufukta hâlâ bir çözüm bulunacağına dair en ufak bir işaret yok.

Bu köşede hep vurguladık. Sonucusu 2008'de olmak üzere, son 30 yılda artan sıklıkla yaşanan finansal krizlerin kökeni üretim alanında kârlılığın düşük olmasından kaynaklanıyordu. Son dönemde bir yanda dünya kapitalizminin gelişkin üretim üssü ve Avrupa ekonomisinin motoru niteliğindeki Alman ekonomisinin, öte yanda "dünyanın atölyesi" Çin ekonomisinin ve önde gelen gelişmekte olan ülke ekonomilerinin giderek yavaşlıyor ve bir durgunluğa doğru ilerliyor oluşları, artık dünya ekonomisindeki uzun bunalımın **üretim** alanında da derinleştiğini açıkça ortaya koyuyor. Çünkü izlenen parasal genişleme politikaları bir türlü sermayedarları kârlılık vaadi düşük olan üretime dönük yatırımlara yöneltilmiyor.

Çeşitli ülkelerin maliye bakanları, merkez bankası başkanları ve dünyanın önde gelen iktisatçılarının katılımıyla gerçekleşen IMF'nin yıllık toplantısında Başkan Lagarde'nin "küresel ekonominin dönüm noktasında olduğunu" ileri sürmesi ve "şimdi temel hedefimiz küresel ekonominin vites artırmasına yardım ederek, kırılğan, dengesiz ve risklerle çevrelenmiş olan **hayal kırıcı** iyileşmenin üstesinden gelmek" ifadesi de (wsj.com.tr, 3.10.2014) yukardaki tespitlerimizi doğrular nitelikte. Yıllık toplantıda esen havayı *The Guardian*'dan bir gazeteci şöyle betimlemiş: "ortam daha ziyade, 1930'larda Milletler Cemiyeti'nin (Cemiyet-i Akvam), bütün katılımcıların önlerinde bir savaş olduğunu bildikleri, ama bunu durdurabilmek için kendilerini aciz hissettikleri bir toplantısını andırıyordu".

Bu kırılğan ve burjuva rejimi açısından çözümsüz görünen gidişat madalyonun bir yüzü. Madalyonun öteki yüzünde ise dünya çapında yükselen işsizlik, düşen ücretler ve özellikle artan güvenlik ve savaş harcamaları bulunuyor. Hemen her ülkede izlenen "kemer sıkma" politikaları karşısında halk isyanları ve sınıf mücadelesi yükseliyor. Buna karşılık her bir ulusal burjuvazi "polis devletini" tahkim etmeye yöneliyor. Ayrıca artan güvenlik harcamaları da burjuvazinin durağanlaşan sermaye birikimini canlandırmak amacıyla silah sanayisine yönelme gereksinimi ile de örtüşüyor.

Söz konusu gelişmeler Türkiye kapitalizmi için olduğu gibi, özellikle işçi sınıfı açısından vahim sonuçlar doğuracak nitelikte. Zira dışarıdan gelen yabancı sermayenin ve turistlerin üçte ikisi Avrupa bölgesinden geliyor ve ihracatın yarısı da bu bölgeye yapıyor. Ortadoğu ve Kuzey Afrika pazarlarında işlerin son dönemde kötü gittiğini patronlar her fırsatta dile getiriyorlar. Dolayısıyla Avrupa bölgesinin durgunluğa girmesi durumunda, Türkiye burjuvazisinin korkunç boyutlardaki dış borçlarını da hesaba katarsak, nasıl büyük bir kriz olasılığı ile karşı karşıya kalacağımızı varın siz düşünün.

2014'ün sonuna doğru geldiğimiz şu günlerde dünya ekonomisi, bataklığa sürüklenen bir araba misali bütün eğilimlerin keskinleştiği bir dönüm noktasında. Şu artık berrak olarak açığa çıkmış durumda: dünya ölçeğinde egemen sınıfların krizden çıkmak üzere işçi sınıfını daha da yoksullaştırmak ve baskıyı artırmaktan başka bir çözüm yolu yoktur. Bataklığa sürüklenmekten çıkışın tek yolu işçi sınıfının bütün dünyada siyasi bir mücadele ile direksiyonun başına geçmesi olacaktır.

Soma kaynayan bir volkan!

Soma'da 301 maden işçisinin katledildiği günden bu yana Devrimci İşçi Partisi olarak seslendiğimiz tüm emekçilere ısrarla "Soma'yı Unutma!" diyoruz. 28 Ekim Salı günü hem Soma'da bine yakın maden işçisinin Ankara'ya doğru başlattığı yürüyüş hem de Ermenek'te yaşanan yeni katliam bu şiarımızın ne kadar anlamlı olduğunu göstermiştir. Birçok devrimci ve demokrat çevre Soma katliamı sonrasında bu işçi havzasının dinamizmini tam olarak kavrayamazken bizim "Soma'yı Unutma!" şiarını ısrarla tekrarlamamız, bölgenin bir mücadele dinamiği olduğunu görmemizdir.

Soma'nın dinamiği

13 Mayıs'ta yaşanan katliamdan beri Soma eski Soma değildir. Her ne kadar AKP'nin çıkardığı torba yasa ile maden işçilerinin çalışma şartlarında ve aldıkları ücretlerde bir iyileşme sağlandığı düşünülse de bunun kocaman bir yalan olduğunu Somalı maden işçileri bize her seferinde hatırlatmıştır. Katliamdan beri hemen hemen her ay maden işçileri Soma sokaklarında yürümüş, şehrin meydanında sesini duyurmaya çalışmıştır. Nihayetinde seslerinin duyulmadığını anlayan maden işçileri 28 Ekim günü yollara düşmüş, isyanlarını Soma'nın dışına aktarmaya çalışmışlardır.

Soma'da konuştuğumuz herkes ve özellikle de maden işçileri Soma'nın adeta kaynayan bir volkana dönüştüğünü belirttiler. İşçiler çaresiz olduklarını, madenden başka çalışma sahası olmadığını; ancak katliamdan sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını belirttiler. 301 işçinin katledilmesi emek ve sermaye arasındaki savaşın bir sonucuydu. Somalı işçiler her ne kadar politik öncülerden yoksun olsalar da sınıflarının doğası gereği gerçek fark ediyorlardı.

Soma'nın Yırca köyünde yaşanan zeytinlik direnişini de bu süreçten bağımsız düşünemeyiz. Yırca köylülerinin yükselttiği isyan bayrağı, Somalı işçilerin yükselttiği isyan bayrağı ile aynı rengi taşımaktadır. Daha önce yaşadıkları hak gasplarını boyunlarını eğerek kabullenen köylüler, katledilen 301 maden işçisinin kendilerine bırak-

tığı öfke mirasıyla haksızlıklara baş eğmiyorlar artık. Soma şimdi kaynayan bir volkan, ne zaman ne şekilde ve nerede patlayacağı belli olmaz.

İşsiz kalacağım korkusu öfkeyi büyütür

Hem konuştuğumuz öncü işçiler hem de politik özneler, maden işçilerinin davranışlarına işsiz kalma korkusunun büyük oranda yön verdiğini belirttiler. Hemen herkes işsiz kalma korkusunun işçileri geri düşürdüğünü belirtti. Bu nedenle işçilerin örgütlenmeye yanaşmadığı ve patronların yönlendirmelerine, oyunlarına alet oldukları belirtildi. Çözümün yavaş yavaş örülecek işçi komiteleri, konseyleri ile olacağı hemen herkesçe belirtildi. Bu çözümü kesinlikle yadsıyamayız. Ancak şunu da unutmamalıyız ki işçinin korkusu aynı zamanda öfkesini de büyütür. Bu öfke bir biçimde patladığı anda "bu bizim çözümlümüz değil" deyip burun çevirmek, sınıf siyaseti yapıyorum diyenlerin takınacağı bir tavır değildir.

İşçi sınıfı örgütlüyse her şey, örgütsüzse hiçbir şeydir

Somalı maden işçilerinin yürüyüşlerinin başladığı andan saatler sonra Ermenek'te yeni bir katliam yaşandı. Bu katliam kaderin bir cilvesi değildi. Her gün ülkenin değişik bölgelerinde yaşanan işçi cinayetleri, Ermenek'in ipucunu veriyordu. Ancak bu katliamlar bağıra bağıra gelirken maalesef işçi sınıfı kendisini koruyacak örgütlü yapılardan mahrumdu. Yaşanan katliamlar, var olan sendikal yapıların da gerçek yüzlerini tüm gerçekliğiyle ortaya çıkarmıştı. Bu durumun en kristalize örneğini Somalı maden işçilerinin 28 Ekim'de gerçekleştirdikleri yürüyüşte gördük.

İşçiler ne Soma'dan çıkarken ne de yürüyüşleri boyunca birlikte hareket edemediler. İşçileri yürüten tek şey öfkeleriydi. Zaman zaman dışardan gelen müdahalelerle daha 20-25 kilometre gidemedi bölündüler. Sık sık aralarında tartışmalar çıktı. Ve her bölünme sonunda moraller bozuldu. Nihayetinde işçiler hem nicelik olarak eksildiler hem de hedeflerine varama-

dan büyük bir moral bozukluğuyla gerisin geri döndüler. Bu da bize göstermektedir ki sadece öfke ile mücadeleyi kazanmak zor. İşçiler örgütlüyse her şey, örgütsüzse hiçbir şeydir.

Patronlar, sendika bürokratları, işçiler

Soma'da konuştuğumuz sosyalist ve ilerici unsurlar, Ankara'ya yürümek isteyen işçilerin patron tarafından yönlendirildiğini belirttiler. Kimileri ise bu yürüyüşü, sarı sendika Maden İş'in bozulan imajını düzeltmek için tezgâhladığı bir eylem olarak nitelendirdiler. İddiaları güçlendirecek birçok emareye rastladık. Ancak yürüyüş ilerledikçe işçiler talepleri ile gerçek sınıf kimliklerini ortaya koydular. Kendilerine uzatılan mikrofonlara hiçbir işçi "Patronların üzerindeki yük azaltılsın, patronların tedbir konulan malları serbest bırakılsın" demedi. Bilakis hemen hemen her işçi "Madenler, arkadaşlarımızın katili olan patronlardan alınsın, kamulaştırılsın" dedi. Doğrudur, zaman zaman işçiler egemenler arasındaki çatışmalara meze edilmek istenebilir. Ama şu da bir gerçektir ki işçi sınıfının mücadele tarihi bize işçilerin çoğu kez egemenler arasındaki bir çıkar çatışmasına alet edilip yola çıktığını ve geriye devrimlerle döndüğünü göstermiştir.

Evet, Soma uzun süredir kaynayan bir volkan. Ve bugün sadece kendi içinde değil tüm Türkiye için bir volkan. Soma'da ve Ermenek'te katledilen işçilerin hesabını sormak artık sadece maden işçilerinin üzerinde olan bir görev değildir. Bu kavga artık tüm işçi sınıfının kavgası olmuştur. Maden işçileri başta olmak üzere işçi sınıfının tüm bölükleri, şu an mücadele içinde olan, direnen tüm işçiler Ankara'ya yönelmelidir. Vanlı taşeron işçilerin, Somalı maden işçilerinin, Yatağanlı enerji işçilerinin çeşitli zamanlarda Ankara'ya yönelmeleri bir tesadüf değildir. Ankara bir semboldür. Ankara hâkim kapitalist sistemin kalbidir ve yeni Somaların, yeni Ermeneklerin yaşanmaması için buraya yönelmek gerekir. Bu bağlamda sendikalara ve sosyalistlere büyük vazifeler düşmektedir.

Somali maden işçileri ile röportaj:

“Madenler kamulaştırılsın arkadaş!”

Gerçek gazetesi olarak ödenmeyen maaşları ve verilmeyen kömür yardımları için 28 Ekim günü yollara düşen maden işçileri ile bir röportaj yaptık. Soma'daki maden işçilerinin mevcut durumu, eylem yapma nedenleri ve talepleri hakkında konuştuğumuz işçilere, yürüyüşleri ile ilgili iddiaları da sorma fırsatımız oldu.

Gerçek: Öncelikle 301 işçi arkadaşınızın ölümünden sonra hükümetin de çıkarttığı torba yasayla birlikte Soma'daki maden işçilerinin çalışma şartlarında, ekonomik ve sosyal durumlarında olumlu bir gelişme oldu mu?

Bilal Aydın: Çıkarılan torba yasa ile birlikte biz de birtakım olumlu değişiklikler olacağını düşündük. Ancak aksine, her şey altüst oldu. Maden patronları, kârlarından taviz vermemek için işçilere yüklendikçe yüklendi. Ne maaşımız yatıyor ne almamız gereken yardımları alabiliyoruz. Patron, mal varlıklarına el konulduğunu, bu nedenle düzenli ödeme yapamayacağını söylüyor. Bizi patronun durumu ilgilendirmiyor. Biz alınımızın terini istiyoruz.

Turan Çelik: Şu an Soma'da üç çeşit işçi var. Birinci kısım devlet işçileri. Onların keyfi yerinde, hiçbir sorunları yok. İkinci kesim az sayıda özel sektör işçisi. Bu işçiler, ücretleri yetersiz olsa da çalışma şartları zor olsa da en azından maaşlarını zamanında alıyor. Üçüncü kesimse bizim de içinde olduğumuz özelde çalışan işçilerin çoğunluğu. Ne maaşımızı alabiliriz ne de adam gibi çalışma şartlarımız vardır. Torba yasadaki sonradan bizim için hiçbir şey değişmedi anlayacağınız. Bunun bir göstergesi de Ermenek'te yaşananlar. İşler iyiye gitse Ermenek'te yaşananlar olur muydu?

Gerçek: Peki, bu yürüyüşe neden başladınız? Talepleriniz neydi?

Muharrem Ertaş: Uzun süredir maaşlarımızı ve yardımlarımızı alamıyoruz. Bu nedenle günlerdir kaymakamlık önünde

eylem yapıyorduk. Kaymakamın dili yumuşak; her seferinde sabredin hallederiz deyip bizi gerisin geri gönderiyordu. Bugün en sonunda canımıza tak etti, dedik ki sesimizi Ankara'ya duyuralım. Bir tepki ile o an alanda karar verdik ve yürüdük.

Yunus İstekli: Maden işçilerine verilen sözlerin tutulmasını istiyoruz. 6 aydır her maaşımızı eylemle alıyoruz. Artık geleceğimizi görmek istiyoruz. Birçok kişi diyor ki başka iş yapın. Biz yıllardır bu madenlerde çalışıyoruz. Başka iş mi var? İş bulmak kolay mı? Başka işte çalışmak kolay mı? Bu şartlar altında yer altına girmek ölüm, yer üstünde yaşamak zulüm.

Bilal Aydın: Burada gördüğün tüm işçilerin kredi borcu var. Herkesin kredi kartı borcu, aldığı maaşın üstünde. Bizim bir ay maaş alamamamız her şeyin altüst olması demek. Canımıza tak etti artık. Biz de bu şartlarda çalışmak istemiyoruz; ama yaşamak için mecburuz. Madenciye verilen sözler tutulsun. Yeni iş sahaları açılınsın.

Gerçek: Bugün yapılan yürüyüşün maden patronları ve Maden İş sendikası tarafından organize edildiği söyleniyor. Siz ne diyorsunuz, patronlar için mi yürünüyor?

Turan Çelik: Bizimle hükümet de oynuyor, patronlar da oynuyor, sendika da oynuyor. Ne patron bilirim ne sendika. Ben hakkım için buradayım. Hükümet 301 arkadaşımızın katillerine hala maden işlettiriyorsa, sendika açık yanımızda duramıyorsa suç bizim mi?

Bilal Aydın: Madenler kamulaştırılsın arkadaş! Ben de, birçok arkadaş da

bunu söylüyoruz. Bunu söyleyen işçileri patron yürütse ne sendika yürütse ne... Biz ne patrona ne de sendikaya güvenerek yola çıktık. Canımıza tak etti, sesimizi duyurmak için yola çıktık. Bakın etrafınıza, hiç sendikacı ya da patron var mı?

Gerçek: Yürüyüşümüz tepkimizi dile getirmek için birden başladı dediniz. Sizi yönlendiren bir komite ya da öncü işçiler var mı?

Turan Çelik: Biz hepimiz birlikte karar vermeye çalışıyoruz. Ama bir birliğimiz yok. Birlik olabilseydik bir kısmımız Kırkağaç'ta geride kalmazdı. Her kafadan bir ses çıkıyor. Vekil geliyor, parti yöneticileri geliyor, bir kısmı onları dinliyor, duruyor, bir kısmı yürüyor. Böyle ileri gitmek zor görünüyor. Ama kararlıyız, gidebileceğimiz kadar gideceğiz.

Gerçek: Sendikanıza güvenmiyorsunuz, aranızda da bir birlik yok. Böyle zor olmayacak mı?

Bilal Aydın: Ses getirebilmek için organize olmak, birlik olmak gerekir. Bunun farkındayız. Sendikadan bir şey beklemiyoruz. Bu yürüyüş nereye varır bile-

miyoruz. Ama geri döndüğümüzde, bu yaşadıklarımızdan dersler çıkartıp daha düzenli işler yapmamız gerekiyor. Yoksa işimiz zor.

Muharrem Ertaş: Sendikadan haber geldi, bir otobüsü biz tutacağız diğer iki otobüs için işçi başına 60 TL toplansın. Bizimle dalga geçiyorlar resmen. Bizden yıllardır her ay milyonlarca lira topladılar, şimdi bir otobüsü tutmuyorlar. Tepkiler üzerine geri adım attılar, diğer iki otobüs de parasız olacak dediler. Tepkimizi ölçüyorlar. Bizi geri çevirmeye çalışıyorlar. Önce Ankara'ya gitmeyin dediler, Kırkağaç'a gelecek otobüsleri durdurdular, şimdi de Karaman'a gidin diyorlar. Gideriz, oraya da gideriz ama Ankara'ya gideceğiz. Lakin şunu söyleyeyim, sendika bu yaptıklarının hesabını verecek. Soma'ya dönünce bu yapılanların hesabı sorulacak.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Maden işçileri Ankara'ya! Sendikalar göreve! Sosyalistler sınıfın davasına!

Hayat, maden işçilerini mücadeleye davet ediyor. Hayat, Türkiye işçi sınıfını ayağa kalkmaya davet ediyor. Hayat, tüm emekçileri masaya yumruğunu vurmaya davet ediyor. Bu davete icabet edip etmemek bir ölüm ve kalım meselesidir.

Soma'da yüzlerin acısı soğumadan Şırnak'ta başka madenci canlarımızı aldılar. Onun acısı dinmeden Torunlar İnşaat'ta on işçi kardeşimizi aramızdan aldılar. Madencinin durumunu düzelteceğiz dedi hükümet, yasa çıkardı. Gelin görün ki sonuçta binlerce maden işçisini kapıya koydu Zonguldak'ta maden patronları.

Muğla Yatağan, Kemerköy ve Yeniköy'de maden ve santralleri özelleştirmeye çalışıyorlar. Oralar da mı mezar olsun işçiye, bunu mu istiyorlar acaba? Kütahya Seyitömer'de maden işçileri, özelleştirme sonrası işsiz kaldıkları için eylem yapıp işletmenin nizamiyesini ateşe verdi diye üç işçiyi hapse attılar. Ya işsizlik, ya hapis, ya ölüm! Bu mu olacak madencinin kaderi?

Soma işçisinin katilinden hesap sordular, ama işçiye bir maaş çok gördüler. Bu artık son nokta derken Karaman'dan geldi acı haber: madenci yine toprağın altında. Bu kez zehirli gazla değil suyla bo-

ğuşmak zorunda.

Yıllardır işçiler canından oldu, şirketler kâra boğuldu. Artık yeter! Yaşamak işçinin de hakkıdır! Bugün maden işçilerinin davası bütün memleketin davası olabilecek, tüm halkı işçilerin etrafında kenetleyebilecek tek davadır. Büyük zorluklar, büyük mücadelelerin doğumunu olanaklı kılar. Gün bugündür!

Soma'dan maden işçileri maaşlarını alamadıkları için, ama madenlerin kamulaştırılması talebiyle Ankara'ya yürüyüşe geçtiler; ancak yolda istikametlerini Karaman'a çevirerek toprak altındaki madenci kardeşlerinin yanına koşmaya karar verdiler. Soma maden işçileri şimdi Karaman'daki sınıf kardeşlerini de yanlarına katarak Ankara yürüyüşüne devam etmelidir.

Öyle yalnız iki bölgenin işçileri de değil, tüm sınıf kardeşlerini derhal Ankara'ya davet etmelidir! Yatağan'da özelleştirmeye karşı mücadele eden işçileri de Ankara'ya çağırılmalı, Zonguldak'ta işsiz kalma korkusuyla eyleme geçenleri de! Kütahya'da arkadaşlarının serbest bırakılması için eylem yapan işçiler de, Şırnak'ta ölen arkadaşlarının acısı dinmeden işsiz kalan maden işçileri de Ankara'ya doğru

harekete geçmelidir!

Taşeron zulmü altında kan ağlayan Torunlar işçileri gibi inşaat işçilerine de yer olacaktır bu büyük işçi şöleninde, işten atılan Vanlı depremdede işçilere de! Dört koldan işçiler Ankara'ya yürümeli ve bu ülkede işçinin emekçinin kaderinin değişeceği günün işareti burada verilmelidir! Böyle bir işçi yürüyüşünü on binler karşılayacaktır başkentte.

Sendikalar hiç vakit kaybetmeden harekete geçmelidir. İster Türk-İş'e bağlı olsun ister DİSK'e fark etmez, görev bellidir: Maden, enerji ve inşaat işkolundaki sendikalar başta olmak üzere tüm sendikalar derhal Ankara'da büyük bir işçi mitinginin hazırlığına girişmelidirler.

Sosyalistler yüzlerini bütün büyük sorunların kördüğümünü çözecek olan işçi sınıfına dönmelidir. Art arda iki isyan yaşamış bir ülkede her türlü mücadelenin harcını karacak işçi sınıfı ayağa kalkmadan hiçbir meselede milim yol alınmayacağı artık ortaya çıkmıştır. Çok kritik bir inisiyatif olarak sınıfın önünü açacak böyle bir mitingün örgütlenmesi için tüm sosyalist parti ve örgütler seferberlik ilan etmelidir.

Düzenlenecek bu mitingün talepleri

parça parça da olsa şimdiden mücadele eden işçiler tarafından oluşturulmaya başlanmıştır.

Maaş dahi ödemekten aciz, yüzlerce işçinin katili bir şirket faaliyetlerine devam edemez. Soma'da madenler işçilerin denetiminde kamulaştırılmalıdır!

Karaman'da, Soma'da, Torunlar'da, Şırnak'ta şirket sahipleri ve yöneticilerinden müfettişlere, bürokratlardan bakanlara işçilerin kanına giren herkes yargılanarak cezalandırılmalıdır!

Başta Yatağan olmak üzere tüm özelleştirmeler iptal edilmelidir, özelleştirilen Seyitömer ve diğer madenler işçi denetiminde kamulaştırılmalı ve tutuklu madenciler derhal serbest bırakılmalıdır!

Zonguldak'ta yasadışı lokavt ilan etmekle tehdit eden ve işçi çıkaran madenlere devlet tarafından el konmalıdır, bu madenler işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!

Ölüm ve sömürü demek olan taşeron çalışma yasaklanmalı, herkese güvenceli kadroda iş sağlanmalıdır!

Devrimci İşçi Partisi

Rojava mevzisini savunalım!

Suriye'nin kuzeyinde Kürtlerin yaşadığı bölgelerde kurulmuş olan üç kantondan (Afrîn, Kobanê, Cizîre) oluşan Rojava, yani Suriye Kürdistanı özerk bölgesi, hem Kürt halkının hem de Ortadoğu ölçeğindeki mücadele açısından bütün ilerici güçlerin üzerine titremesi gereken bir mevzidir. Rojava, dört parçaya dağılmış Kürt ulusunun özgürleşmesinde bugüne kadar atılmış en ileri adımdır. Çünkü:

- Irak'taki Kürdistan Bölgesel Yönetimi gibi ABD emperyalizminin himayesinden medet umarak değil, Kürt halkının kendi öz gücüne dayanılarak kurulmaktadır.

- Bu sayede, Rojava'da emperyalizm ile baskıcı rejimler arasındaki mücadele bakımından ve Sünni-Şii savaşı karşısında bir "üçüncü çizgi" izleniyor olması açısından Ortadoğu halkları için büyük önem taşır.

- Kurulan kantonlarda sadece Kürt

halkının değil, bütün öteki ulusal ve inanç gruplarının da temsil edilmesine özen gösterilmektedir.

- Barzani'nin aşiret yapıları üzerinde yükselen ve petrol zenginliğine dayanan vurguncu kapitalizmine alternatif, emekçi halkın çıkarlarına yanıt verebilecek bir ekonomiye yönelmek için (bu konuda henüz adımlar atılmamış olsa da) siyasi ortam müsaittir.

- Barzani aşiretçiliğine karşı olarak kadınların kurtuluşu için mücadele Rojava'nın asli özelliklerinden biridir.

DAİŞ'e karşı Kobani ile dayanışma!

Ortadoğu ve Türkiye işçi sınıfının öncüsü, Rojava'ya gözbebeği gibi yaklaşmalıdır. DAİŞ saldırısına karşı Kobani'nin (Kobanê) ikirciksiz biçimde savunulması gerekir.

- Kobani'nin kazanması amacıyla silah ve mühimmat yardımının sağ-

lanması için ve DAİŞ'e karşı mümkün olan her yerde yeni cephe açılması için çaba gösterilmelidir.

- AKP hükümetinin DAİŞ'e verdiği açık ve gizli desteğe son vermesi için mücadele edilmelidir.

- DAİŞ'in Türkiye'de kaçak petrol satışı engellenmelidir.

- Jandarma İstihbaratı'nın, MİT'in, savcıların Suriye'ye giden TIR'lar hakkındaki resmi belgeleri açıklanmalıdır.

- İşçi hareketi ve kitleler içinde DAİŞ aleyhtarı ve Kobani'nin savunulması lehinde propaganda yükseltilmelidir.

Emperyalizmin ve Barzani'nin Rojava mevzisini tasfiyesine karşı duralım!

Kobani'nin DAİŞ'in eline düşmesi ve bir katliam yaşanması tehlikesini koz olarak kullanan ABD emperyalizmi, hava bombalaması, silah yardımı ve peşmergenin Kobani'ye sevki gibi des-

tek önlemleri karşılığında Barzani'nin Rojava'yı kontrol altına almasının ortamını yaratmak istiyor. 14-22 Ekim tarihleri arasında Kürdistan Bölgesel Yönetimi topraklarında (Duhok'ta) Barzani'nin himayesinde yapılan ve PYD ile Suriye'nin Barzanicî Kürt gruplarını bir araya getiren toplantıdan Rojava için yeni bir merkezi yönetim ve yeni bir anayasa kararı çıkmıştır. YPG/J'nin yerine yeni bir silahlı gücün kurulması da tartışılmaktadır. Bu, Rojava'nın askeri olarak kurtarılması karşılığında siyasi bir mevzi olarak tasfiyesi ile sonuçlanabilecek tehlikeli bir süreçtir. Buna karşı da mücadele edilmelidir.

- Kobani'nin ihtiyacı asker değil askeri malzemedir. ÖSO ve Peşmerge değil, silah ve mühimmat gönderilmelidir.

- Kanton sistemi Kobani'nin kazanımıdır, dokunulmamalıdır.

- Kobani'nin silahlı gücü YPG/J'dir, öyle kalmalıdır.

Serhildan mevsiminde "çözüm süreci"

6-7 Ekim günlerinde başlayan ve bir hafta boyunca Kürt illerini sarsan olaylar gerçek bir serhildan, yani halk isyanı olarak tarihe geçti. Kürt halkı yüz binleriyle, milyonlarıyla sokağa çıktı. Batı'da Türk halkının öncü güçleri de onlara destek oldu. İçişleri Bakanı'nın açıklamasına göre 35 şehirde gösteriler yapıldı.

Kürt illerinde devlet, halkın bu tür bir isyanına karşı hazırlıklarını yapmıştı elbette. Polis muazzam bir saldırganlık sergiledi, ama hükümet yetinmedi, askeri de şehir meydanlarına çıkardı.

Bu da yetmedi, Kürt illerinde hükümet tarafından beslenen Hüda-Par kod adlı Hizbullah denen Kürt iç savaşı örgütü sokaklara sürüldü. O da yetmedi, Türklerin ağırlıkta olduğu illerde MHP'li faşistler Kürt halkının karşısına çıkarıldı. Dolayısıyla, bir serhildan, **bir halk isyanı, iç savaş provası görünümünü aldı.**

İsyan hükümete korku saldı!

Sol bunu kavrayamadı. Ama AKP hükümeti gayet iyi anladı ve fena halde korktu.

- Mardin Belediye Başkanı Ahmet Türk, valinin kendisine başvurarak "olayları durdurun" dediğini söyledikten sonra ekliyor: "Şaka gibi... Kim dinleyecek ki bizi... Toplumsal olaylar bir an gelir, dizginlerinden boşalır."

- Hükümet ilk iki gün bütün baskı ve iç savaş yöntemlerine başvurduktan sonra son çare olarak Abdullah Öcalan'a koştu. Öcalan'ın 7 Ekim akşamı yolladığı mesaja rağmen olaylar 12 Ekim'e kadar dinmedi.

- Hükümet, kullanıp bir kenara kaldırdığı "âkil insanlar"ın tozunu alıp raftan indirme zorunluluğunu hissetti.

- AKP'nin bölge milletvekillerine gelecek için talimatlar verildi.

- En önemlisi, Başbakan Davutoğlu, olaylar yatıştıktan on gün sonra şöyle dedi: "Çözüm süreci yarım kalırsa o bölgeyi yönetemez hale geliriz."

İşte çözüm sürecini Davutoğlu'nun bu son demeci çerçevesinde değerlendirmek gerekir.

"Çözüm süreci"nin şirazesini kaydı!

Hükümet, Kobani ile birlikte hem iç politikada, hem de dış politikada çok derin yaralar almıştır. Şimdi Tayyip

Erdoğan'ın ilk genel seçimler yaklaşırken büyük tavizler vermek zorunda kalacaktır. Ama çözüm süreci şimdi her zamankinden daha kaygan bir zemin üzerinde ilerleyecektir.

- Kürt halkı Tayyip Erdoğan'a öfke içindedir. "PKK ile IŞİD'in ne farkı var?" ya da "Kobani düştü düşecek" gibi ifadeler halkı galeyana getirmiştir. Şimdi halk AKP ile uzlaşmaya eskisinden çok daha uzak, patlamaya çok daha açıktır.

- Gerçek gazetesinin Mart 2013'ten bu yana Kürt hareketi içinde var olduğuna işaret ettiği ciddi yöneliş farklılıkları, serhildan sırasında çarpıcı biçimde ortaya çıkmıştır. Bir yanda Abdullah Öcalan ve HDP çözüm sürecinin üzerine titrerken, öte yanda KCK'nin vurgu farkları görülüyor. Gençliğin (YDG-H) ise Öcalan'a bağlılığına rağmen açıkça farklı bir politikası vardır.

- Yıllardır durmuş olan çatışmalar, Bingöl'de yaşanan saldırı, taciz atışları, hava bombardımanı, Yüksekova'da üç askerin öldürülmesi gibi olaylarla yeniden başlama eğilimi gösteriyor.

- YDG-H Cizre'de bazı mahallelere askeri olarak el koyduğunu, polis ve

Özgürlüğün kalesine giren Truva atı

Rojava Kürt halkının 30 yıllık özgürleşme mücadelesinde kazandığı en ileri mevzidir. Bugün bu mevzi büyük bir tehdit altındadır. Çünkü hem emperyalizmin mutemet adamı Barzani'nin kontrolündeki peşmergenin, hem de hâkim ulusun (yani Arapların) temsilcisi Özgür Suriye Ordusu'nun (ÖSO) silahlı birlikleri Rojava'ya girmiştir. Bunlar Rojava'nın kantonu Kobani'nin (Kobanê) DAİŞ tekkirlerinden kurtarılması gerekçesiyle ABD emperyalizminin ve Türkiye'nin (kendi aralarında sıkı bir pazarlıktan sonra) Rojava'ya soktukları Truva atıdır!

Biz daha önce peşmergenin Rojava'ya girişini Barzanici güçlerin Kobani'yi işgal etmesi olarak niteledik. Bunun nedeni silahlı gücün iktidarın en belirleyici unsuru olmasıdır. Peşmergenin gelişi bir işgal başlangıcını temsil ediyorsa, Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) birliklerinin Kobani'ye girişi daha da vahimdir; bu, Beşar Esad'ın emperyalizmin kontrolündeki muhaliflerinin, **Arap hâkim ulusunun üstünlüğünü yeniden tesis etmek üzere** Kobani'ye dönüşü olarak görülmelidir. Ortadoğu'nun emperyalizm yanlısı gerici statükosu Kobani'yi ve onun aracılığıyla Rojava'yı adım adım fethetmeye çalışmaktadır.

Kürt hareketi ÖSO'nun Kobani'ye geçeceğini daha önce yalanlıyor, bunu Erdoğan'ın hayal gücünün ürünü olarak niteliyordu. Şimdi bunun doğru olduğu tartışmasız biçimde ortaya çıktı. Üstelik, ÖSO sınır kapısından peşmergeden önce geçmiştir. Yani ÖSO'nun geçişi Türkiye tarafından peşmergenin geçişinin önkoşulu haline getirilmiştir.

Cumhuriyet gazetesinin muhabiri ÖSO birliğinin komutanı olan Abdülcabbar Akkidi hakkında önemli bilgiler veriyor (*Cumhuriyet*, 30 Ekim 2014, s. 9). Akkidi Kobani'yi Arapça adıyla, yani Ayn el Arab olarak anıyor. PYD ile birlikte "Suriye halkı olarak" savaşacaklarını belirtiyor. Böylece Kürtlerin özerkliği tanımadığını ima ediyor. Daha ilk günden ayağının tozuyla! Akkidi aynı zamanda komutanın kendisinde olduğunu iddia ediyor. İşgal derken yanılıyor muyuz?

Diyelim ki Akkidi veya *Cumhuriyet* muhabiri yalan söylüyor. Peki, Demokratik Bölgeler Partisi Eş Başkanı Emine Ayna'nın twitter mesajına ne demeli? "Geçen sene Kürt grupların kökünü kazıyacağını söyleyen ÖSO'lu Akkidi, Kobani'ye giden gruba komutanlık yapıyor. Bu tesadüf mü? Bence değil?" Bizce de değil!

Türkiye sosyalistlerinin HPD/HDK aracılığıyla Kürt hareketine iltihak etmiş unsurları PYD-YPG üst düzey yöneticilerinin emperyalizmle kurdukları bağı mazur göstermek için her şeyi yaptılar. Bu, Kürt halkına dostluk değildir. Kürt halkına dostluk ona doğru söylemeyi gerektirir. Emperyalizm DAİŞ'e karşı verdiği destek karşılığında Rojava'nın Kürt politikası açısından Barzanileşmesi, Ortadoğu politikası açısından ise Suriye muhalefetine katılması yönünde baskı uygulamış ve bu konuda kazanımlar elde etmiştir. Bu, Kürtlerin bir özgürlük kalesi ve Ortadoğu halklarının bir ileri mevzisi olan Rojava'da bu özelliklerin tehlikeye düşmesine yol açmıştır. Kürt halkını uyarmak görevimizdir.

Kürt halkı içinde bütün bu gelişmeler karşısında diplomasinin terimleriyle değil devrimin alfabesiyle düşünen geniş bir katman var. Kürt yoksulları, kadınları ve gençliği Rojava'yı kolay teslim etmeyecektir. Hareketin içinde 6-12 Ekim Kobani serhildanı dolayısıyla farklılıklar görülmüştü. Şimdi ÖSO'nun Kobani'ye geçişi de kriz doğurmuştur. Sınırdaki YPG'liler ÖSO'yu kabul etmek istememiştir. Ama Türk yetkililer, "bunun daha önce üst düzeyde görüşüldüğünü" belirtmişlerdir. Burada açıkça **YPG içinde üst yönetim ile alt kademeler arasında farklılıklar** olduğu ortaya çıkıyor.

Rojava'nın ayakta kalmasını şiddetle savunan Kürt halkı esas dostunun ona hakikati söyleyenler olduğunu görecektir. Biz de Rojava'nın Truva atlarından kurtarılması mücadelesinde onun yanında olacağız.

askerin buralara giremeyeceğini açıklıyor.

• Türkiye ile ABD arasında Kobani konusunda doğan açı farkı, daha da derinleştiği takdirde Türkiye-Barzani ilişkilerini de etkileyebilir. Oysa "çözüm süreci"nin esas amacı Kürdistan Bölgesel Yönetimi'ni Türkiye himayesine alarak petrolünün kaymağını yemektir.

Kürt halkı "çözüm süreci"nin ne olduğunu artık kavıyor!

Gerçek gazetesi, "çözüm süreci"

ci" olarak anılan politikanın amacının Kürt sorununu değil, Kürt hareketini çözmek olduğunu yıllardır söylüyor. Serhildan sırasında Kürt illerinde bulunan gazeteci Hasan Cemal'e Kürtlerin söyledikleri, bunun onların bilincinde de ifadesini bulmaya başladığını gösteriyor. Şöyle yazıyor Hasan Cemal:

"AKP'nin politikası IŞİD'le birlikte, asıl bu politika Türkiye'yi bölmeye başladı. Bu gerçeği Kürtler çok iyi görmeye başladılar. **Çözüm sürecinin sorunu**

çözmek değil, Kürtleri çözmek olduğunu anladılar. Bugüne kadar HDP'ye pek sıcak bakmayan Kürtler de bu gerçeği anlamaya başladı." (Vurgu *Gerçek* gazetesine ait.)

Demokratik Toplum Kongresi'nin yeni eş başkanı Hatip Dicle ise şöyle söylüyor: "Şimdi artık sokaktaki o insanlar 'Bizi aldatıyorlar' eşliğini geçtiler, **'Bizi tasfiye ediyor bunlar'** diye konuşuyorlar." (Vurgu *Gerçek* gazetesine ait.)

AKP hükümetinin işi zor!

Ortadoğu savaşında Türkiye ayazda

Tayyip Erdoğan, Arap ve Müslüman halkların önderi olmak için can atıyor. AKP de onu cumhur reisi yapmakla yetinmek istemiyor, Ortadoğu'nun yeni "reis"i yapmak istiyor. Bunun için buldukları oyuncak, Erdoğan'ın (arkadan her türlü işbirliğini yürütürken) Siyonist İsrail'le ağız dalaşına girmesi.

Bir de Sünni İslam'ın Şii ve Alevilere karşı mücadelesine dayanan mezhep fitneciliğine sarıldılar. Bu yüzden DAİŞ'ten kopamıyorlar. Tabii DAİŞ'ten

Kürtleri ezmesini de bekliyorlar.

Eylül başında ABD, hava bombardımanı ve bir koalisyon oluşturma yoluyla DAİŞ'le mücadeleye edeceğini açıklayalı beri AKP hükümeti tökezliyor duruyor.

• Önce Suudi Arabistan'ın Cidde kentinde on bölge ülkesinin imzaladığı bildiriye imzalamadılar. Koalisyonun ne içinde, ne dışında oldular. Kapı aralığında kaldılar! DAİŞ'in elindeki rehinelere gerekçe gösterdiler.

• Sonra baktılar pabuç pa-

halı, bütün dünya DAİŞ'e karşı, rehineleri takas ettiler, ABD ile pazarlığa girdiler. Ama "sade DAİŞ değil, Esad da" diye tuturdular.

• Pazarlık devam ederken DAİŞ Kobani'ye saldırdı, Kobani'yi savunmadılar. "Reis" Kobani için "düştü düşecek" dedi. Kobani kahramanca direndi. ABD DAİŞ'i bombaladı. Barzani bile Kobani'ye yanaştı. Erdoğan ve AKP yine ayazda kaldı!

Erdoğan-Davutoğlu ikilisi cumhuriyet tarihinin en iddialı dış politika projesine sahip ama en komik duruma düşen ikili.

Ama unutmamak gerek; bütün bunlar elbette ABD emperyalizmi için de bir zaafın göstergesi. DAİŞ'in kuzey sınırı Türkiye. Sadece Suriye sınırı 900 kilometreyi aşkın uzunlukta. Ve ABD DAİŞ'e karşı ne İncirlik'i kullanmaya başlayabildi, ne Türkiye gibi NATO'nun ikinci en kalabalık ordusuna sahip bir ülkeyle işbirliği yapabiliyor. "Model ittifak" mı dediniz?

Sosyalizm yeniden ayağa kalkacak! Stalinizm asla!

9 Kasım, Berlin Duvarı'nın yıkılışının 25. yıldönümüdür. Bu çöküş, insanlığın belleğinde, 20. yüzyıl sosyalist inşa deneyimlerinin çöküşünü simgeler. Çünkü 1989 yılı, Doğu Avrupa'daki Sovyet yanlısı "sosyalist" ya da "komünist" etiketli bütün rejimlerin yıkıldığı yıldır. Polonya, Macaristan, Çekoslovakya (o zaman Çek Cumhuriyeti ve Slovakya tek bir ülke idi), Bulgaristan, Romanya ve Doğu Almanya'da rejimler göz açıp kapayıncaya kadar devrilmiş, her birinde kapitalizmin yeniden kurulmasının önünü açan, yani kapitalist restorasyon sürecini başlatan yeni rejimler ortaya çıkmıştır. Doğu Almanya ertesini yıl Batı Almanya tarafından ilhak edilecektir.

Bunu, 1991'de Sovyetler Birliği'nin 15 cumhuriyete parçalanması ve çöküşü izleyecektir. Ardından Avrupa'da var olan ve Sovyet etkisi altında olmayan iki "sosyalist" ülkede sarsıntı başlayacak, Arnavutluk yumuşak bir geçiş yaşarken, Yugoslavya

adını taşıyan federasyon, 1999'a kadar sürecek kanlı bir iç savaşın sonunda sekiz ayrı cumhuriyete bölünerek tarih sahnesinden silinecektir.

Bu sürece paralel olarak Çin 1989'da haftalarca süren bir isyana tanıklık olmuştur: Tiananmen meydanında başını öğrencilerin çektiği yüz binlerin bu hareketi, adı "komünist" olan iktidar partisinin yönetiminde ordu tarafından ezildi. Bunun gerekçesi hareketin "anti-komünist" olmasıydı. Ama ardından bu aynı "komünist" partisi kapitalizmin Çin'de restorasyonunun mimarı olacaktır!

Orta Avrupa'dan Doğu Asya'ya "sosyalist" diye anılan ülkeler dizisinin neredeyse tamamı 1989'da Berlin Duvarı'nın çöküşü ile simgelenen bir süreç içinde en fazla on yıl içinde ortadan kalkmış olmaktadır! Geride kalanlar, yani sefil bir hanedan tarafından yönetilen Kuzey Kore'nin yanı sıra Küba ve Vietnam da adım adım çözülme yoluna girmiş bulunuyor.

Geçiş Programı 1989'u öngörmüştü!

Trotsky'nin kendisi tarafından kaleme alınmış olan IV. Enternasyonal'in kuruluş programı, genellikle bilinen adıyla Geçiş Programı (1938), yozlaşmış işçi devletinin bürokrasisinin sonunda kapitalizmi yeniden kuracağını öngörmüştü:

"Politik gelişme için iki alternatif söz konusudur: Ya bürokrasi gittikçe daha çok dünya burjuvazisinin işçi devletindeki organı haline gelerek yeni mülkiyet biçimlerini devirecek ve ülkeyi kapitalizme geri sürülecek, ya da işçi sınıfı bürokrasiyi ezerek yolu sosyalizme açacaktır."

İşçi sınıfının başta Polonya, Doğu Almanya ve Macaristan'da olmak üzere ayaklanmaları başarıya ulaşmayınca bürokrasi kapitalizmi yeniden tesis etti. Bugün görevimiz hem sosyalist devrimi yapmak, hem de bürokrasinin yeniden canlanmasına izin vermemektir.

Fırıldak "komünist"ler!

Bu dünya çapındaki tarihsel olay sosyalizme gönül vermiş nice işçiyi, emekçiyi, genci şaşırtabilir, sarsabilir. Böylesine büyük bir tarihsel felâket neden gerçekleşmiştir? Milyonların kanla kahramanlıkla gerçekleştirdiği devrimlerin (Rus, Çin, Vietnam, Kore, Yugoslav, Arnavutluk, Küba devrimleri) mirası olan rejimler nasıl böyle sona ermiştir? Kapitalizmin sözcülerinin zafer çılgınlıkları atmalarını, "tarihin sonu"nu ilan etmelerini olanaklı kılan bu başarısızlığın ardında ne vardır? Sosyalizm tarihsel bir yenilgiye mi uğramıştır yoksa geçici bir sarsıntı mı yaşanmaktadır? Bu ve başka sorular dünyada ve Türkiye'de sosyalist hareketlerin büyük çoğunluğunca görmezlikten gelinmektedir. Çünkü değişik derecelerde olsa da, hemen hemen hepsi olan bitenden sorumludur!

Saptanması gereken ilk nokta şudur: birkaç istisnai durum dışında, kapitalizmin yeniden kurulması kirli işi yapan kendilerine "komünist" diyen iktidardaki partiler olmuştur. En önemli ülkelerde, Sovyetler Birliği'nde, Çin'de, Vietnam'da, Yugoslavya'da (ve kendisi önemli olmamakla birlikte uluslararası bir akımın ilham kaynağı olan Arnavutluk'ta) durum kesinlikle budur. O zaman soralım: **bunlar nasıl "komünist" partiler ki kapitalizmi kendi elleriyle kurmaya girişiyorlar?** Olan bitenin anahtarı da burada yatıyor: bu partiler, bir aşamadan sonra işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıf ve katmanların çıkarlarını da savunan örgütleri olmaktan çıkmıştır. Peki, kimin çıkarlarını temsil etmektedirler? Büyük üretim araçlarında kamu mülkiyetine ve merkezi planlamaya dayanan ekonominin hücrelerinde kendileri için **sistematiik olarak** sosyo-ekonomik ayrıcalıklar elde eden bir bürokrasinin. Yani işçi sınıfı, devlet iktidarını 1989'dan uzun zaman önce yitirmişti. Bu devletlerin her biri "bürokratik olarak yozlaşmış işçi devletleri" haline gelmişlerdi. Ama

bürokrasi bir süre boyunca kapitalizmi yeniden kuracak kadar güçlü hissetmiyordu kendini. 1989'dan itibaren ortaya çıkan kapitalist restorasyon (ulusal sorunların esas dinamik halini aldığı istisnai vakalar dışında) bürokrasinin kendini bir burjuva sınıf haline getirme atılımının ifadesidir.

Sorumlu olan Stalinizmdir!

Geriye bürokrasinin sosyalist devrim yaşayan ülkelerde devlet iktidarına ne zaman el koymuş olduğunu anlamak kalıyor. Bu sürecin başlangıcı, Marksizmin esas programı olan enternasyonalizm ve dünya devrimini terk ederek "tek ülkede sosyalizm" gerici programını uygulayan, Sovyet demokrasisine son vererek bürokrasinin despot rejimini kuran, kurduğu o despot rejimin polisi ve mahkemesi sayesinde Lenin'in Bolşevik Partisi'nin öncü kadrolarını katleden ve böylece partiyi bürokrasinin elinde bir oyuncak haline getiren Stalinizmde yatar. Stalinizm şu ya da bu olumlu yanlarının yanı sıra hataları da olan bir komünist hareket değildir. Sovyet bürokrasisinin kendi çıkarlarını sağlama amacıyla emperyalist-kapitalist dünya ile barış içinde bir arada yaşayabilmek için dünya devrimini durdurma politikasıdır. 1989'dan itibaren yaşanan çöküş, Stalinizmin acı meyvelerinin derlenmesidir!

Dünya ve Türkiye'de komünist ve sosyalist hareketler ise çeşitli "sosyalist" ülkelerin (Sovyet, Çin, Arnavutluk) bürokrasisinin peşine takılarak aynı suça ortak olmuşlardır. O yüzden geçmişin suçunu paylaşmışlardır, bu yüzden susmaktadırlar.

Yalnız Trotskizm sesini yükseltti!

Dünya sosyalist hareketi içinde örgütlü bir akım olarak yalnızca Ekim devriminin iki önderinden biri ve devrim sonrasında iç savaşta devrimi ezilmekten kurtaran Kızıl Ordu'nun komutanı olan Lev Trotsky'nin örgütlediği IV. Enternasyonal geleneğine bağlı parti ve gruplar bürokrasinin sosyalizmi yozlaştırmasına karşı sesini yükseltti. Devrimci Marksizmin yani Marx, Engels ve Lenin'in oluşturmuş olduğu tarihi programın savunusunu sadece bu akım yaptı. Gelecek her yerde onun öncülüğünde verilecek mücadelelerle inşa edilecektir. Dünya işçi sınıfına Trotskist partiler ve onun dünya devrimi programında buluşabileceği diğer devrimci Marksistler yol gösterecektir. Bu mücadeleler sonucunda sosyalizm mutlaka yeniden ayağa kalkacaktır. Ama 20. yüzyıl sosyalizminin katili Stalinizm asla!

100. yıldönümü

Osmanlı'nın Cihan Harbi macerasından dersler

Eski adıyla Cihan Harbi veya Harbi Umumi, bugünkü adıyla Birinci Dünya Savaşı, 1914 Temmuz sonunda patlak vermişti. Ama Osmanlı devleti savaşa Kasım başında girdi. Kasım 2014'te bu uğursuz olayın 100. yıldönümünü yaşıyoruz. Osmanlı savaşa büyük iddialarla ve imparatorluğun genişlemesi düşleriyle girdi. Savaşın askerlerin, soykırıma uğrayan Ermenilerin, hastalık ve açlık dolayısıyla kırılanların sayısını toplarsanız üç milyonu aşkın insanın hayatını yitirdiği gerçeğiyle karşılaşsınız. Buna karşılık, savaş bittiğinde altı yüzyıllık imparatorluğun yerinde yeller esiyordu!

Türkiye burjuvazisinin doğum macerası

Osmanlı'nın Cihan Harbi'ne girişi ve onun içindeki konumu, Türkiye'de yeni yükselmekte olan burjuvazinin kendi bağrındaki çelişki ve mücadelelerin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Osmanlı'nın son yarım yüzyılına bütünüyle damga vuran çelişki, burjuvazinin kendi bağrındaki bir çelişki idi. Ticaret burjuvazisi büyük ölçüde Hristiyan ve Yahudi halklardan oluşuyordu; devlet gücü ise büyük ölçüde Müslüman Türklerin elinde idi. 1908 Hürriyet Devrimi'nin başa getirdiği İttihat ve Terakki iktidarı Balkan Harbi'nden (1912-13)

sonra Türk ve Müslüman hâkimiyetinde bir Osmanlılık projesine dönüyor, özellikle Ermeni ve Rumları dışlayan bir program benimsiyordu. Ekonomik gücü elinde tutan gayri Müslim unsurlara karşı bu yeni yöneliş sermaye birikiminde hâkimiyeti devlet gücüyle Türk ve Müslüman yeni yetme burjuvaziye vermeyi amaçlıyordu. Birinci Dünya Savaşı'nda İttihatçılığın gerçekleştirilmeye çalıştığı, işte Türk-Müslüman burjuvazisinin bu yeni programıdır.

Avrupa'nın "hasta adam"ı bütün emperyalist ülkelerin kendi mirasını paylaşmak üzere mücadele ve pazarlık yürüttüğünün gayetle bilincindeydi. İttihatçı iktidar kördüğümü Almanya ile bir çıkar birliği içinde yeni fetihler aracılığıyla çözmenin peşine düşmüştür. Yani Osmanlı güya savunmacı bir politika yerine yayılcı bir politika ile kurtarılacaktır. Buradan çıkarılacak sonuç açıktır: Dünyanın yeniden paylaşımına, yani yağmalanmasına ortak olmak istediğine göre, Osmanlı'nın savaşı da aynen öteki büyük devletlerin savaşı gibi emperyalist bir karakter taşır! Birinci Dünya Savaşı Osmanlı için bir savunma savaşı ya da yurt savunması değildir. Dünyayı yeniden paylaşma masasında yağmaya katılan bir devlettir Osmanlı.

Katliamlar

İşte savaş sırasında ve ertesinde yaşanan etnik katliamlar doğrudan doğruya bu politikanın sonucudur. 1915 yılında Ermenilerin kitlesele olarak Anadolu dışına göç ettirilmesi biçiminde başlayan katliam, Osmanlı'nın Müslüman-Türk hâkim sınıflarının gayri Müslim burjuvazinin hâkimiyetini yıkmak, onun elindeki mal mülkü gasp ederek ilk sermaye birikimini hızlandırmak için geliştirilen uç bir yöntemdir. Aslında 1911 yılında Trablus savaşı ile başlayan, 1922'ye kadar uzayan savaş sırasında Ege, orta Anadolu ve Karadeniz (Pontus) bölgelerinde Rumlara karşı yürütülen etnik temizlik faaliyetleri de, savaşın hemen ardından düzenlenen Mübadele de bu soykırımın etkilerini güçlendiren etnik arındırma yöntemleridir. Bütün bunların "sayesinde" 1923 sonrasında, cumhuriyet döneminde gayri Müslim halklar önce kelimenin en gerçek anlamında "azınlık" haline gelmiş, ardından da Anadolu topraklarından silinmeye başlamıştır.

Arapların Osmanlı'dan ayrılmasıyla sonuçlanan Ortadoğu bölgesindeki savaşlar için hiç ayrıntıya girmeden şunu belirtmek gerekir. Osmanlı'nın o topraklarda hiçbir bakımdan tarihi olarak meşru gösterilebilecek bir iddiası olamaz. O topraklar çok

uzun çağlar boyunca Arapların yurdu olmuştur. Öyleyse, Araplara Osmanlı'dan, ama hemen arkasından cumhuriyet Türkiye'sinden ayrılmış olmaları dolayısıyla "arkadan vurma", "kalleş" vb. terimlerle saldırmak kabul edilemez.

Enver Paşa'dan Erdoğan'a: ava giden avlanır!

Osmanlı İmparatorluğu'nun Müslüman-Türk hâkim sınıfları Birinci Dünya Savaşı'na yepyeni fetihler yapabilmeyi hayal ederek girdiler. Bunun yerine ellerinde ne var ne yok her şeyi kaybettiler. Bir bakıma Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan oldular. Ava giden avlanır!

Bugün de Türkiye burjuvazisinin bölge çapında bir hâkim güç haline gelme ihtiyacı uğruna Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu tarafından izlenmekte olan ve Ortadoğu çapında Şii ve Alevileri düşman belleyen Sünni mezhepçi politika, aynı şekilde yüksek hedeflere gözünü dikmenin bir örneğidir. Ama sonuçları aynen bir yüzyıl öncesi gibi hüsrana olacaktır. 1913 yılında Osmanlı'nın tarih sahnesinden bütün bütüne yok olacağını kimse hayal edemezdi. 1918'e geldiğinde gerçekleşen buydu. "Bir koyup üç almak" isteyenlere hatırlatılır!

müş olduğu bir örnek olarak sunanların da İspanya devletinin bu kaba hak ihlalinin gereken dersleri çıkaracağını umuyoruz.

Katalonya'nın bağımsızlığını destekleyelim!

Devrimci Marksistler ulusların kendi kederlerini tayin hakkını ilke olarak savunurlar, ama ayrılığın pratikte savunulması ayrı bir meseledir. Bir ulusun bir devletin sınırları içinde zorla tutulmasına karşı çıkmak, gönüllü birliğin mi yoksa ayrılmanın mı savunulacağından ayrı bir şeydir. Bu ikinci meselede kriter dünya işçi sınıfının çıkarlarıdır. Bu çıkarlar söz konusu ulusun ayrılmasını anlamlı kılıyorsa ayrılma, iki ulusun birlikte kalmasını daha yararlı kılıyorsa zorla değil ama gönüllü birlik savunulur.

Katalonya örneğinde ayrılma, yani Katalonya'nın bağımsızlığı, İspanya, Avrupa ve dünya işçi sınıfı açısından çok daha doğrudur.

Katalonya halkı İspanya devletinin 2008'den beri yaşanan ekonomik kriz içinde işçi sınıfına saldıran kemer sıkma politikalarını sorgulamaktadır. Katalan burjuvazisi İspanya ve AB ile birliğe çıkarlarıyla bağlıdır. Dolayısıyla, bağımsızlık burjuvaziye bir darbe, işçi sınıfı için bir kazanım olacaktır.

Katalonya'nın bağımsızlığı yine İspanya içinde Bask ülkesinde ve Galiçya'da bağımsızlık eğilimlerini kamçılacak, emperyalist İspanya devletine büyük darbe vuracaktır.

AB ardı ardına gelen bu ulusal ayrılma hareketleriyle ciddi bir sarsıntı yaşayacaktır. İskoçya'daki referandumda birlik taraftarları az bir farkla (yüzde 55'e 45) kazanmışlardır, ama ayrılıkçıların başarısı parmak ısırtıcı niteliktedir. İşçi sınıfının kalbi Glasgow'da bağımsızlık kazanmıştır! Birlikçilerin kazanmasının nedeni yaşlı nüfusun ezici biçimde birlikçi olmasıdır. **55 yaşın altındaki seçmenlerde ayrılma taraftarları çoğunluktur.** Yani İskoçya'da de gelecek bağımsızlıktan yana olanlardır. Katalonya'da bağımsızlığın kazanması sadece İskoçya'da değil, Fransa'da Korsika'da, Belçika'da Flandır'da, Britanya'da Kuzey İrlanda'da merkezkaç eğilimleri güçlendirerek emperyalist AB'nin yapılarını sarsacaktır.

İspanya devletinin baskısı altında sağ eğilimli hükümet ve başındaki Arturo Mas geri adım atmaya yatkın sesler çıkarıyor. Ama Katalan hareketinin sol kanadı bastırıyor. İspanya bir rejim krizine doğru gidiyor!

AB'nin dağılması Avrupa ve dünya işçi sınıfının çıkarına önemli bir gelişme olur. **Çözüm AB değildir; Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri'dir!**

Avrupa'da siyasi kriz derinleşiyor. Britanya'nın bir parçası olan İskoçya geçtiğimiz 18 Eylül'de bağımsızlık konusunda bir referandum yaşamıştı. Şimdi 9 Kasım'da İspanya devletinin bir parçasını oluşturan Katalonya'nın sandığa gitmesi gündemde. İki ay içinde iki bağımsızlık referandumu!

Katalonya'ya kendi kaderini tayin hakkını tanıyın!

Devrimci Marksizmin Lenin'den bu yana ulusal sorun konusundaki ilkeleri gereği bizim açımızdan Katalonya halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesinin çok olağan bir hak olduğu anlamına geliyor. Oysa İspanya devleti bu hakkı kaba

bir şekilde çiğnemeye kalkışmış durumda. İspanya anayasasına göre kurulmuş özerk Katalonya hükümeti ve parlamentosu 9 Kasım'da bir referandum düzenleyerek halka İspanya'dan ayrılmak isteyip istemediğini sorma kararı almışken, Anayasa Mahkemesi yürütmeyi durdurma kararı verdi. Sağcı Başbakan Rajoy yönetimindeki hükümet ise Katalan hükümetini uzun süredir tehdit ediyor. Bu, Katalan ulusunun kendi kaderini tayin hakkını çiğnemektir. Biz devrimci Marksistler, herhangi bir ulusun bir devletin sınırları içinde zorla tutulmasına karşıyız. Katalan halkının hakkına sahip çıkarız. Türkiye'de Kürt sorunu bağlamında İspanya'yı yıllardır ulusal sorunun çözül-

Gençlik mücadelesi

YÖK'ten kurtulmanın yolu işçi-öğrenci beraber mücadeleden geçiyor

Her sene 6 Kasım tarihinde YÖK'ü (Yüksek Öğretim Kurumu) ve onun üniversitelerini tartışıyoruz, yazıyoruz ve konuşuyoruz. Türkiye'de üniversiteleri tartışırken tabii ki YÖK'ü tartışmadan olmaz. Ancak YÖK'ü sadece anti-demokratiklik olarak tartışsak bütün özünden koparmış oluruz.

Yüksek Öğretim Kurumu (YÖK) 12 Eylül darbesinin bir kurumu olarak üniversitelerin üzerinde yükseliyor. Yani bir darbe kurumu olarak kuruldu. Kuruluşunun hemen ertesinde üniversitelerdeki sosyalist öğretim üyelerini işten çıkardılar. İşten çıkarılmayan öğretim üyeleri de 12 Eylül darbesini ve YÖK'ü protesto etmek için kendileri istifa ettiler. Aynı zamanda YÖK, disiplin yönetmeliğiyle beraber üniversiteleri devrimci mücadeleye kapatmaya çalıştı. Ancak YÖK'ün asıl kuruluş

amacı bu anti-demokratik uygulamalarla beraber zaten sermayeye aralık olan üniversite kapılarını sonuna kadar sermayeye açmak. Üniversitelerde kurulan Teknokent'ler, sermayenin üniversitelerde kendisine vücut bulması oldu. 2014 yılında artık, başta metropollerdeki büyük üniversiteler olmak üzere hemen hemen bütün üniversitelerde Teknokent'ler bulunmakta. Teknokent'lerin ismi bize teknoloji merkezlerini çağrıştırırsa da aslında olan bundan çok farklı. Teknokent'lerde yapılan, sermaye için AR-GE (araştırma-geliştirme) çalışmaları yapmak. Yani patronlar için yeni ürünler "icat" etmek ve var olan ürünleri geliştirmek.

Sermaye için yapılan araştırmalar ve projeler sadece Teknokent'lerin sınırları içinde kalmıyor. Üniversitenin özellikle fen ve mühendislik fakülteleri patronlar için projeler ve çalışmalar yapılmalarıyla ünlü. Yani yapılan çalışmalar bilimsel ilerleme için değil, patronların cebini doldurmak için yapılıyor.

Değişim programlarıyla süslenip püslenmeye çalışılan Bologna süreci ise üniversitelerin kapılarını sermayeye açmaktan öte artık üniversiteleri müteveli heyetleriyle beraber birer işletmeye dönüştürme çalışmasıydı. Bugün gelinen noktada, Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da bulunan üniversiteler bu sürece tamamen adapte olmuş durumda. Bologna sürecinin varabildiği noktayı görebilmek için İngiltere'de "üretim" bir katkısı olmadığı söylenerek kapatılan felsefe bölümlerine bakabilirsiniz.

Üniversite emekçileri açısından da YÖK, güvencesizleştirmeyle eş anlamlı. Bugün üniversitelerde çalışan işçilerin neredeyse tamamına yakını taşeron olarak çalışmaktadır. Öğretim elemanları ve asistanlar da (üniversite emekçilerinin bir bileşeni olarak) güvencesiz olarak üniversitelerde çalışıyor. 50d, asistanlar üzerinde bir güvencesizlik kılıcı olarak sallanmaya devam ediyor.

Halk isyanıyla beraber üniversitelerde anti-demokratik uygulamalar daha da ağırlık kazanmaya başladı. Şimdikine göre daha fazla ağırlaştırılarak yeniden hazırlanan disiplin yönetmelikleri, polisün üniversiteye girmesinin kolaylaşması, AKP hükümetinin özellikle halk isyanının ardından üniversite emekçilerinden ve öğrencilerden ne kadar korktuğunu gözler önüne seriyor.

Daha önce kaldırılan üniversite harçlarının tekrar geri getirilmesi ve eskiden olduğundan

daha yüksek düzeylerde olması gerektiğiyle ilgili yapılan tartışmalar da devam ediyor. Emekçi çocuklarının eğitimlerini devam ettirmek için çalışmaları gerektiği bir düzende, yeniden toplanmaya başlayacak yüksek düzeyli üniversite harçları emekçi çocuklarına üniversite kapılarını daha fazla kapatmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

YÖK'ten kurtulmanın tek bir yolu var; üniversite emekçileri ve öğrencilerinin beraber vereceği mücadele! Bu mücadelenin de sonucu özerk, demokratik üniversite değil emekçilerin yöneteceği Özgür Emekçiler Üniversitesi'dir! Eşit, parasız, politenik bir eğitim bütün üniversite öğrencilerinin hakkıdır. Güvenceli, hakkınca ücretlerle çalışmak bütün üniversite emekçilerinin hakkıdır. Bütün bunlardan dolayı Özgür Emekçiler Üniversitesi için ileri!

Onların tarihi, bizim tarihimiz

Merhaba, ben İstanbul Üniversitesi Tarih bölümü öğrencisiyim. Tarih bir silahtır. Geçmiş kavramı şeklimiz, bugün nasıl hareket edeceğimizi belirler. Bizi sömürenler bunu biliyorlar. Mülk ve iktidarlarını korumak kendi çıkarlarını bir gereği olduğundan; sömürüyü, yönetici sınıfın uyguladığı zulmü, baskıyı ve ezilenlerin tarih boyunca verdiği onurlu mücadeleyi kasten önemsiz hale getiriyorlar. Devlet okullarında güya ücretsiz gördüğümüz eğitimin niteliği de tam olarak aynıdır. Yine kendi çıkarları gereği derslerde milliyetçi, şovenist duygular aşılanıyor ve etnik ayrımcılık yapılıyor. Şöyle ki girdiğim bir derste Ermeni Tehciri "Ermeni illeti" olarak anlatılmış ve bunun sonucu olarak Ermeni olan öğrenciler derslere bir daha girmemiştir. Girdiğim bir başka derste ise Kürt halkının varlığı inkar edilip Türk soyundan geldikleri iddia edildi. Kürtçe'nin Farsça, Arapça ve Türkçe'den oluşturulmuş bir dil olduğu söylenip bir halkın anadili hiçe sayılmıştır. Asimilasyoncu devletin elindeki üniversiteler insanlık için bilim üretmekten çok uzakken, sömürenler ile bir o kadar yakındır. Derslerde farklı görüşleri ifade ettiğimizde dersleri uzun dönemler boyunca geçememe ihtimalimiz yüksek! Akademik özgürlüklerin son derece kısıtlı olduğu üniversitelerde, iktidara yakın olan tarihçileri sık sık panellerde, seminerlerde ve hatta televizyonlarda izliyoruz. Üstelik çoğu zaman da geçim sıkıntısı, uzun iş saatleri sebebiyle bir kitap dahi okuyacak zamanı olmayan işçi ve emekçilere tarihi çarpık bir şekilde, kendi çıkarlarına uyacak şekilde anlatmaya ve halkın arasında da sadece milliyetçi değil aynı zamanda mezhepçi tohumlar da ekmeye çalışmaktadırlar. Tarihi, sınıfların değil ırkların, mezheplerin mücadelesi olarak yorumlayanların ve bunu böyle yayanların iktidarları yıkılmadan bu sorunu kökten çözemeyeceğimiz ortada. Ulaşabildiğimiz her insana tarihin gerçeklerini elimizden geldiğince anlatmak bir yana bu sorunu kökten çözmek için de tarihi yazanların elinden "kalem"i almak gerekiyor!

**İstanbul Üniversitesi'nde
Tarih bölümünde okuyan bir öğrenci**

Devrimci Marksizm, 21/22. çift sayısı yakında kitapçıların raflarında!

Kürt sorununa Kürt burjuvazisinin ve küçük burjuvazisinin bakış açısından çok farklı bir ışık tutan yazılar: Abdullah Öcalan'ın tutsaklık dönemi ideolojik görüşlerinin eleştirisi, çözüm süreci denen ucubenin dinamikleri, Rojava'nın belirleyiciliği, Kürt yoksullarının ve gençlerinin dik başlı tutumu... Serhildan'ın dinamikleri, serhildan yaşanmadan önce Devrimci Marksizm'de yazıldı!

Erdoğan-Davutoğlu ikilisi, Sünnileri Şiilere karşı savaşa teşvik ediyor. Şii dünyasının en güçlüsü İran'ın İslam devriminin 35. yılında devrimin Marksist analizi...

Cezaevlerini sömürü evi haline getiren yeni tutsak emek biçimlerinin teşhiri ve analizi...

Soma madencilerinin talep ettiği kamulaştırmanın Marksistler için anlamı...

Lenin'in Rusluğu ve enternasyonalizmi, devrimciliği ve teorisyenliği...

Devrimci Marksizm, Türkiye'de komünizmin teorik sesidir.

İÇİNDEKİLER:

- DM Yayın Kurulu - Kürt Savaşının 30. Yılı • Necati Yıldırım - Demokratik uygarlık ve halk cumhuriyeti • Necati Yıldırım - Türkler ve Kürtler üzerine yanlış düşünceler • Necati Yıldırım - Demokratik toplum manifestosu • Araz Bağban - Bir şah, bir devrim, bir imam - 1979 İran devrimi • Özdeniz Pektaş - Emeğin tutsak hali • Sungur Savran - Devlet mülkiyeti: Toplumsal mülkiyete giden yol • Lev Trotskiy - 50. yaş gününde Lenin • Sait Almış/Mehmet İnanç Turan - Devrim adanmış bir beyin: Lenin • Michel Löwy - Hegel'in *Büyük Mantığı*'ndan Petrograd Finlandiya İstasyonu'na • Sungur Savran - Lenin'in Marksizm içindeki yeri

25 Kasım'da

kadın mücadelesini yükseltmeye!

25 Kasım 1960'ta Dominik Cumhuriyeti'nde Trujillo diktatörlüğüne karşı mücadele eden üç kız kardeş, diktatörlüğün askerlerince tecavüz edilerek öldürüldü. "Kelebekler" olarak anılan Mirabel Kardeşler'in mücadelesi ve katledilmeleri, tüm dünyada kadınlara uygulanan şiddetin sembolü oldu ve 25 Kasım tarihi 1981 yılında Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Dayanışma Günü" olarak kabul edildi. Bugün de sadece üç kız kardeşi anma değil, aynı zamanda kadına yönelik şiddete karşı taleplerin ileri sürüldüğü, kadınların meydanları doldurdukları bir mücadele günü.

Kadınlar her gün öldürülüyor. Daha fazla fiziksel veya cinsel şiddete maruz kalıyor. Emeği, bedeni, yaşamı baskı ve tahakküm altında tutuluyor. Ve kadına yönelik şiddet sistemli olarak ve her geçen gün artarak devam ediyor. Bu alanda bugüne kadar yaşananlar bize, ancak kadınların örgütlü mücadele ile erkek

egemenliğine karşı açtıkları gediklerle birtakım haklar elde edebildiklerini ve bu sayede biraz olsun nefes alabildiklerini gösteriyor. 25 Kasım, bu anlamda kadın mücadelesi bakımından büyük

önem taşıyor. Kadınlar bugünü ah vah etme günü olarak değil, her alanda mücadeleyi yükseltme günü olarak görmeliler. Çünkü kadınlar için ne kadar mücadele, o kadar yaşam demek.

Dilek Pir

Tesadüfün bu kadarı

Soma'da, Ermenek'te madende, Torunlar inşaat şantiyesinde, Isparta Yalvaç'ta minibüsün devrilmesiyle onları hatta yüzleriyle ölen işçiler bir anda herkesin dikkatini iş cinayetlerine çeviriyor. Oysa bu düzende işçiler birer ikişer, her gün ama her gün kapitalizmin kurbanı oluyor. Soma'daki, Ermenek'teki, Yalvaç'taki gibi büyük katliamlar olmuyorsa haberlere bile konu olmadan sessiz sedasız ölüyor işçiler. Ama gazetelerde, televizyonlarda bazen adını bilmediğimiz tek bir kişinin bile ölüm haberini okumak, izlemek mümkün... O haberlerde ölenlerin neredeyse tamamı kadın. Ve onlar da tıpkı iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçiler gibi ölmemiş, öldürülmüşler! Çalışmak istedi diye, sokağa çıktı diye, boşanmak istedi diye, etek giydi diye...

İşçiler çalışırken, kadınlar yaşarken ölüyor. Her iki cinayet biçimine devletin, hükümetin, sistemin temsilcilerinin yaklaşımı aynı: Onlara göre hepsi münferit vakalar. İş cinayetlerinde "bir ihmal varsa gereken yapılır" laflarının arasında bir günah keçisi bulup faturayı ona kesme derdine düşüyorlar. Öldürülen kadın olduğunda da ardında psikolojik rahatsızlık ya da haklı çıkartacak bir gerekçe bulma gayretiyle hareket edip, olmadı sapık, hasta, cani, eğitimsiz bir erkeğin davranışına indirgemeye çalışıyorlar.

Ne öldürülen işçilerin ne de kadınların adı var; istatistiklerde bir rakamdan ibaretler adeta. Hükümetin, devletin sözcülerine göre her biri münferit olan bu vakaları alt alta koyduğunuzda sayıca o kadar çok oluyor ki genelleme yapmak kaçınılmaz: İhmalkâr ve cani/hasta/sapık bir toplumla karşı karşıyayız! Bir bütün olarak öyle bir toplum var mı gerçekten? Varsa nasıl oluyor da çalışırken sadece işçiler ölüyor? Neden ihmaller hep fabrikada, madende çalışan işçileri buluyor? İşe giderken neden hep işçileri taşıyan minibüsler devriliyor? Ya da neden hep kadınlar ölüyor? Neden erkekler sevdikleri kadınla evlenmek ya da boşanmak istedikleri için kendilerini tanıyan kadınlar tarafından öldürülüyor da hep kadınlar yaşamını yitiriyor? Nasıl oluyor da bu canilerin, sapıkların, hastaların gerekçeleri birbirine bu kadar benzer olabiliyor? Hem kadın hem de iş cinayetlerinde devletin en tepesinden polisine düzenin bütün güçlerinin benzer yaklaşım göstermesine ne demeli? Birinde işçilerin ölümünü engelleyecek yasalar çıkarmak, denetimleri yapmak, sorumluları cezalandırmak yerine patronları koruyup kollayacak yasalarla, diğerinde "haksız tahrik indirimi" adı altında kadın cinayetlerindeki cezaları hafifletecek yasalarla çıkıyor karşımıza devlet. Birinde polis göçük altındaki işçileri kurtarma çalışmalarına katılmak için gelenlerin karşısına dikiliyor, diğerinde korunma talebiyle karakola başvuran kadını kocasına teslim ediyor.

Bu kadar tesadüf, bunca benzerlik fazla değil mi? Bütün bunlar, yaşananların münferit "kaza"lar değil, kapitalizmin daha fazla kâr hırsı ile işlenen iş cinayetleri olduğunu göstermeye yeter de artar bile. Tıpkı kadın cinayetlerinin de birkaç "hasta" adamın değil, sistematik bir şekilde kadınların bedeni ve yaşamı üzerinde tahakküm kuran erkek egemenliğinin ürünü olduğunu gösterdikleri gibi.

Sorunlar bu kadar benzer olunca çıkış yolları da benzer elbette. Çalışırken ölmemek, güvenli koşullarda yaşamak için düzenin kar hırsı ile dönen çarkına çomak sokmaktan, ona karşı mücadele etmekten başka bir çıkış yok. Tıpkı kadınların kendi bedenleri ve yaşamlarının kontrolünü ellerine alabilmek için mücadele etmek zorunda oldukları gibi.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki

Daha fazla kadının ölmemesi ve kadınların gördükleri her türlü şiddet karşısında boyun eğmek dışında bir seçenekleri olması için;

- Yeterli sayıda ve kadınların yönetiminde kamu tarafından finanse edilen kadın sığınağı açılmalı!
- Kadınların geceleri şiddetten korunabilmesi için sokaklar iyi aydınlatılmalı!
- Korunma ve sığınma talep edenler öncelikli olmak üzere her kadına iş, sosyal güvence sağlansın!
- En küçük karakollar da dahil olmak üzere tüm kolluk kuvvetleri içinde, psikologlar gibi özel eğitimli ve çoğunluğu kadın uzmanlardan oluşan birimler kurulsun!
- Kadınların koruma başvuruları doğrultusunda görevini yapmayan, gecikmeden gerekli tedbirleri almayan memurlar ve mülki amirler görevden alınsın!
- Kadına yönelik şiddet suçları, ayrı bir suç kategorisi olarak düzenlensin; bu suçlara caydırıcı cezalar verilsin!
- Namus cinayeti olarak görülen davalarda "haksız tahrik" indirimine son verilsin!

DİP'in de aralarında bulunduğu siyasi parti ve kitle örgütlerinin düzenlediği konferansa tüm kadınlar davetli!

**KADIN
KONFERANSI'NDA
BULUŞUYORUZ**

**KADIN
CİNAYETLERİ
VE
ÇÖZÜM
YOLLARI**

Herkesin eşit söz hakkına sahip olacağı konferansımıza tüm kadınlar davetlidir.

**15 Kasım 2014
Cumartesi
11.00- 17.00 arası**
Şişli Kent
Kültür Merkezi
(Halaskargazi Caddesi
No : 168 Şişli/İstanbul)

AKP hükümetinin kürtaj yasağı, kız-ılı erkekli evlerde kalınmasını yasaklama eğilimi, boşanmayı zorlaştırması, hamile kadınların sokakta gezemeyeceğini telkin etmesi, kadınların kahkaha bile atmaması gerektiğini anlatması erkek egemenliğinin artmasına zemin hazırlıyor. AKP'nin bu politikaları sonucunda kadına yönelik şiddet artıyor. Kadınlar sosyal, siyasal haklarından mahrum ediliyor ve en önemlisi her hak taleplerinde şiddetin son aşaması olarak yaşam haklarından oluyor, öldürülüyor.

Kadınlar erkek egemenliğini gerilet-

mek, sonuç almak için güçlerini birleştiriyor.

Türkiye'de çözülmesi gereken önemli bir toplumsal sorun olan kadın cinayetlerine dikkat çekmek ve bununla da kalmayıp kadınların öldürülmemesi, eşit bireyler olarak daha iyi haklara sahip olması için neler yapabileceğimizi konuşacağımız konferansta buluşuyoruz.

Kendi hayatlarına karar vermek istediği için mücadele eden ve erkek şiddetiyle hayatı sonlandırılan, öldürülen kadın kardeşlerimizin aileleri çözüm arayışımızda önemli özneler olarak konferansımızda

bizlerle birlikte olacak. Milletvekillerinin, kadın dostu sanatçıların, akademisyenlerin, yazarların da katılacağı konferansımızda toplumun farklı kesimlerinden, meslek gruplarından, yaş kuşaklarından kadınlarla buluşacağız.

Herkesin eşit söz hakkıyla kendini ifade edebileceği konferansımızda sunumlar, çözüm önerileri, yürütülen tartışmalar doğrultusunda güçlü kararlar alıp AKP'nin kadın düşmanı politikalarının ve erkek egemenliğinin üzerine gideceğiz, mücadele edeceğiz.

Yaşasın kadın dayanışması!

DİP heyetinin Ermenek izlenimleri

Soma'dan Ermenek'e, Zonguldak'a madenciler Ankara'ya!

Ermenek'te olanları (ve bizim gözlemlediklerimizi) anlamak için hepimizin hayatında en az bir kere tanık olduğumuz bir sahneyi, bir cenaze evini düşünmek yeterli olacak. Karaman'ın Ermenek ilçesinde meydana gelen maden faciasından sonra hükümetin temsilcilerinin ve devletin çabaları ilçeyi ve madenin bulunduğu bölgeyi bir cenaze evine dönüştürmüş bulunuyor.

Devrimci İşçi Partisi heyeti olarak Ermenek'e vardığımızda akşam olmak üzereydi. Havanın karamasına ve maden bölgesinde olağanüstü önlemler alındığını bilmemize rağmen madene doğru hareket ettik. Yaklaşık beş altı arama-kontrol noktasından bin bir zorlukla geçtikten sonra maden katliamının yaşandığı madene ulaştık. Maden alanına girdiğimiz anda gördüğümüz ilk şey alanda bulunan yüzlerce polis ve jandarmaydı. Kelimenin gerçek anlamıyla söylemek gerekirse alanda işini tam olarak yerine getiren de alandaki polis ve jandarmaydı. Alana girdiğimiz ilk an başımıza çöreklenerek bizi maden alanındaki madenci yakınlarından en uzak nokta olan basının bulunduğu tepeye "yönlendirdi". Yani alanda madenci yakınlarıyla hiçbir iletişim kurduklarını istemediler. Bunu özel olarak da belirttiler. Madenci yakınlarıyla maden alanında kesinlikle görüşemeyeceğimiz söylendi.

Maden alanında göze çarpan ikinci şey ise yanlarında onlarca korumayla gezen bakanlar ve milletvekilleri. Bir anda ortaya çıkan en az 50 kişilik bir "güruh" sırasıyla bütün çadırlara girip çıkarak "incelemelerde" bulunuyordu. "İnceleme" son olarak madenci yakınlarının bulunduğu çadırda basına görüntü verildikten sonra makam arabalarında son buluyor. Madenci yakınlarının maden alanının girişine konuşlandırılması da herhalde "devlet erkanına" bu kolaylığı sağlamak amacıyla.

Maden katliamının bulunduğu alanda diğer göze çarpan nokta ise alanda çadırı bulunan hükümete yakın dernekler. İHH ve Beşir Derneği, alanın en önemli noktalarına çadırlarını kurmuş durumdadılar. Soma'daki maden katliamından sonra ilçeye yollanan mollalardan ders çıkaran hükümet bu sefer işini sonraya bırakmadan bu dernekler üzerinden insanları sükunete davet ediyordu anladığımız kadarıyla.

Maden alanından çıkarken konuştuğumuz insanlar bu madene ilk defa göçük olmadığını söylüyorlar. Aynı madende 2003 ve 2011 yıllarında yine göçük olduğu söyleniyor. Madenin etrafında bulunan köylerde yaşayan insanların söylediklerine göre 2011 yılında yaşanan göçük sırasında bugünkü katliamda olduğundan daha az su madene dolmasına rağmen su 27 günde madenden tahliye edilebilmiş. Diğer bir bilgi ise bölgede bulunan

yaklaşık 15 maden arasında en yaşlı madenin katliamının yaşandığı maden olduğu. Madenin artık çok altlarına inilmiş olduğu için yakında bulunan HES barajının bu su baskınına sebep olmuş olabileceği, köylülerin tahminlerinden biri. Madenin bulunduğu dağın hemen ardında bulunan barajı gördükten sonra bu tahminlerin doğru olabileceğini izlenimini biz de edindik.

İlk gün gece geç saatlerde ayrıldığımız madene ertesi gün sabah erken saatlerde tekrar gittik. Ancak birinci arama noktasından geçtikten sonra ikinci arama noktasında madene giremeyeceğimiz söylendi. Bütün zorlamalarımıza rağmen "Valilik kararının böyle olduğu, maden alanına Ermenekliler ve basın haricinde kimsenin alınmayacağı" söylenerek ikinci arama-kontrol noktasından geri çevrildik.

Ermenek'teki maden katliamının bilançosu bu yazı kaleme alındığı sıralarda hala ortaya çıkmış değil. Ancak ortaya çıkan iki tane sonuç var. Bunlardan bir tanesi Soma'da meydana gelen madenci katliamından sonra kabul edilen torba yasayla ortaya çıkan düzenleme madencilere refah getirmemiş, aksine madenler daha büyük bir cehennem haline gelmiş.

Ermenek'teki madencilerin torba yasadan önce 1000 TL civarında olan maaşları yasadan sonra 1500 TL civarına çıkmış. Ancak bu maaş artışı madencilere hak gaspı olarak geri dönmüş. Daha önce patron tarafından karşılanan servisleri ve yemekleri ellerinden alınarak madencinin sırtına yüklenmiş. Yaklaşık 60 km mesafeden madene gelen maden işçileri kendi aralarında servis kiralarak madene gidip gelmeye başlamışlar. Aynı zamanda yemeklerini de evden getirmeye başlamışlar. Yani patron yemek ve servis gibi işçilerin doğal haklarını "masrafların" fazlalığı gerekçesiyle ellerinde almış bulunuyor. Diğer taraftan torba yasadan önce 8 saat olan iş günü yasadan sonra 6 saate indi. Ancak bu da patron tarafından bir hak gaspı haline çevrilmiş. 6 saatlik uygulamanın ardından işçilerin daha önce kullandığı yemek ve diğer molaları ellerinden alınmış. İşçiler bu uygulamadan sonra yemeklerini madende, en kısa sürede yemeye başlamışlar.

Yasanın bu ilk etkilerinden hareketle maden işçilerinin çıkardığı sonuç, düzenlemenin tamamen göstermelik olduğu. İşçilerin faydasına olduğu söylenerek yapılan yasadan işçiler faydadan çok zarar görmüşler. 8 saatlik iş günü 6 saat olurken molalarını kaybetmişler. 1000 TL olan maaşlar 1500 TL olurken yemek ve servis haklarını kaybetmişler. Yani maden işçisi açısından yasadan önceyle sonra arasındaki farklılık sadece daha fazla maden olmuş.

Yukarıdaki iki sonucun ortaya çıktığından bahsetmiştik. Birincisi torba yasanın sonuçla-

rdı. İkincisi ise kapitalizmin madenleri yönetme şekliyle ilgili. Ermenek'teki madende göçük yaşandıktan yaklaşık bir hafta sonra bir haber medyaya yansıdı. Haber günlerdir yapılan çalışmanın yanlış olduğu, çalışma şeklinde yapılan değişiklikten sonra çalışmanın hızlandığıyla ilgiliydi. Bu haberlerde dikkatlerden kaçmaya aday bir detay var. Detay şu; çalışmaların başından beri yapılan çalışmanın yanlış olduğunu söyleyen işçilerin sözü ancak bir hafta sonra dinleniyor ve çalışmalar ancak işçilerin söylediği yöntem kullanılmaya başlanınca hızlanıyor. Sonuç burada gün yüzüne çıkıyor. Madenler madencilere bırakılsın. Farklı bir şekilde söyleyelim: Madenler madencilerin denetiminde kamulaştırılsın!

Madenler, maden patronlarının ellerinde birer kâr makinesi halinde kalmaya devam ettikçe daha nice Soma'lar, Ermenek'ler yaşayacağız. Tekrar tekrar aynı acıları işçi sınıfının en aydınlık yüzü madenciler yaşamasın diye madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması için başta maden işçileri olmak üzere mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Maden işçisinin evine götüreceği ekmeğe ihtiyacı var. Madenci çocuklarının babalarına ihtiyacı var. Madencinin güvenceli, hayati tehlikesi olmadan, insanca koşullarda çalışacağı ve yaşayacağı bir işe ihtiyacı var. Ama en önemlisi Türkiye işçi sınıfının yeniden Zonguldak'tan ve diğer madenlerden Ankara'ya yürüyüp kapitalizmi titretecek madencilere ihtiyacı var!

Devrimci İşçi Partisi, "İşçi katliamlarına son! Çözüm işçi denetiminde kamulaştırma" şiarıyla eylem düzenledi

Devrimci İşçi Partisi İstanbul örgütü, Taksim Galatasaray Meydanı'nda Ermenek ve ardından Bartın'da yaşanan katliamlardan sonra bir eylem düzenledi.

"Sermayenin fitratında katliam var/Soma, Şırnak, Bartın, Ermenek-Patronlar hesap verecek!" ve "Maden katliamlarına son/Çözüm işçi denetiminde kamulaştırma" pankartlarının açıldığı eylemde, patron düzeni ve onun siyasal temsilcisi AKP'den hesap sorma çağrısı yapıldı.

Eylemde sık sık, "Ölümlere çözüm kamulaştırma, Madenler işçi denetimine, Soma-Şırnak-Ermenek/Katiller hesap verecek, Katil sermaye katil AKP, AKP'den hesabı emekçiler soracak, Sermayenin fitratında katliam var, İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganları atıldı.

Parti adına açıklamayı, Ece Ertan yaptı. Ertan, açıklamaya Soma'dan Şırnak'a, Bartın'dan Yalvaç'a, Ermenek'e işçi katliamlarında hayatını kaybedenleri anarak başladı.

Ölümler doğrudan doğruya yaşadığımız sistemin ürünüdür!

Ölümlerin kader olmadığı belirtilen açıklamada, ölümlerin doğrudan doğruya yaşadığımız sistemin ürünü olduğu belirtildi. "Nedir bu sistem? Kapitalizmdir" diye devam açıklamada; rüşvet sistemine bağlanmış müfettişleriyle, kan parasını adalet görüp kenara çekilen mahkemeleriyle,

mücadele eden işçileri copleyan ve gazlayan polisiyle, dayıbaşlarıyla, hükümetiyle, bakanlarıyla bir bütün olarak kapitalizmin kendisidir, dendi.

Patronlar sınıf savaşı veriyorlar!

Bunun bir savaş olduğu, patronların işçi sınıfına karşı bir savaş içerisinde olduğu vurgulandı.

"Bu bir sınıf savaşıdır" diyen Ertan, açıklamaya şöyle devam etti: "Devrimci İşçi Partisi, bu savaşta işçi sınıfının safındadır. Gün emeğiyle yaşayan insanların hayatını savunma günüdür. İşçi sınıfının yanında, içinde, bağrında, en önünde savaşalım! Somalı işçilere bakın! Ermenek'te işçilerin öldüğü gün onlar Ankara'ya yürüyordu. Onları örnek alalım. Kapitalistler

bütün Türkiye'yi iş cinayetlerinin Soması haline getiriyor. Biz de bütün Türkiye'yi sınıf mücadelesinin Soması haline getirelim."

Madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Çalışma Bakanı'nın Torunlar katliamından sonra "denetleyecek yeterli müfettişimiz yok" açıklaması hatırlatılarak, katliamlara karşı denetimi sağlayacak olanın, işçi sınıfının kendisi olduğu vurgulandı.

Açıklamada, sendikalara da çağrı yapıldı. "Sendikalar, gündemlerine birinci madde olarak Ankara'da kitlesel bir işçi mitinginin örgütlenmesini koymalı, tüm imkânlarını seferber etmelidirler." diyen açıklama, mücadele çağrısıyla sona erdi.